

Living with Alcoholism:
Lithuanian Edition
www.carelinks.net

Gyvenimas Su Alkoholizmu

Keli Pasiūlymai "Broliams Kristuje"

Duncan Heaster

Pratarmė

Pats laikas aptarti alkoholizmo problemą mūsų brolijoje. Apie 14 milijonų amerikiečių kenčia nuo jos ⁽¹⁾; 43% amerikiečių šeimų gyvena su alkoholiku ⁽²⁾. 10% dirbančiųjų veikla Amerikoje įtakota alkoholio. Statistika mažų mažiausiai padvigubėja Rusijoje ir kitose Rytų Europos šalyse. Jei bet kuri kita liga būtų paveikusi tautą taip kaip alkoholis, šalyje būtų paskelbta neįprastoji padėtis. Faktas, kad alkoholis yra milžiniška ir gerai užslėpta problema, yra akivaizdus. Buvimas "Broliu Kristuje" nesukuria mums imuniteto. Tai reiškia, kad daugelis "Brolių Kristuje" kenčia, gyvendami kartu su jiemis artimu ir brangiu alkoholiku. Ši apybraiža paruošta jiems. Ji nėra vadovas, kaip išsigydyti nuo alkoholizmo.

Tam tikra prasme aš esu visiškai nekvalifikuotas šiai apybraižai paruošti. Aš niekada nebuvo alkoholiku ir niekada neturėjau jokių problemų su alkoholiu. Užaugau namuose, kur alkoholis buvo prieinamas ir vartojamas, bet niekada nebuvo juo piktnaudžiaujama. Aš gyvenu su žmona, kuri saikingai vartoja alkoholį. Didesniąją savo gyvenimo dalį pragyvenau skleisdamas Dievo žodį vargingesnėse pasaulio visuomenėse. Laikas, praleistas buvusioje Tarybų Sąjungoje, sietinas su mano suaugusiojo gyvenimu. Ten mes susiduriame su aukščiausiu piktnaudžiavimo alkoholiu procentu pasaulyje. Bendraujant su žmonėmis, būtent individualiems asmenims ir sutelktas mano dėmesys bei į juos nukreiptas darbas, alkoholizmo problema ne kartą iškilo į paviršių. Slavų kraštuose ji tapo itin sunkia našta. Ten alkoholizmas kaip niekur kitur yra didžiausias mūsų prakeiksmas. Nors ir pašalinio akimis žiūrint, buvau liudininku gėdos, skausmo ir žalos žmogiškumui šeimose, kurios turi gyventi su šia problema. To pasekoje 1990 metais pažadėjau sau, kad niekada nevirtosiu alkoholio. Taip pat stebėjau, kiek žalos gali padaryti "saikingai geriančiojo" pavyzdys. Man nebuvo sunku tęsėti pažadą. Alkoholikai negali gerti saikingai. Jie paprasčiausiai neturėtų gerti. Nė lašo. Turiu gausybę draugų krikščionių, kurie yra alkoholikai. Kelias, kurį

diktuoja mano sąžinė, yra paprasčiausiai pasakyti: "Klausyk. Mesk gerti. Visiškai. Aš negeriu; nė lašo. Nedarau to ir už tavo nugaros, kai tu nematai, kai pietauju pakelės kavinėje, ar kai stiuardėsė

nešioja vyną lèktuve. Prisiekiu tau, kad aš negeriu. Aš suprantu tave. Todėl niekada nesvarstyk, kad gali "saikingai" gerti, nes aš taip darau. Aš to nedarau." Tai mano asmeninis požiūris į Pauliaus žodžius, kurie sako nedaryti to, kas man atodo priimtina, bet gali parklupdyti kitus. Jo samprotavimai laiškuose Romiečiams ir Korintiečiams veda prie išvados, kad mes neturėtume daryti nieko, kas galėtų paskatinti tikintįjį grįžti prie praeities nuodėmingų įpročių. Pirmame amžiuje tai buvo stabų garbinimas. Mums, ar bent man, gyvenančiam Rytų Europoje, tai alkoholis. Taigi geriau nedaryti nieko, kas paskatintų tikintįjį, "dėl kurio mirė Kristus", pasukti atgal. Taip pat mano požiūris į Senojo Testamento įsakymą nestatyti kliūčių prieš akląjį, būtų nedaryti nieko, kas vestų kitą į nuopolį. Reikia "gerumo...nuoširdžios meilės", kad "niekam jokių atžvilgiu neduotume akstino nupulti" (2Kor.6:3). Net mano vestuvėse aš buvau vienintelis neragavęs alkoholio – netgi nė gurkšnelio iškilmių proga. Visiškai nenoriu pasipuikuoti šitai sakdamas. Man tai nebuvo jokia auka. Nesiginčysiu dėl visiškos abstinencijos, nes tai ir yra mano asmeninis nusistatymas ⁽³⁾. Pasakoju jums apie tai, nes žinau, kad daugelis mano alkoholio užgautų draugų ir jų šeimos skaitys šiuos žodžius, o taip pat ir kiti. Noriu jums priminti, kokia yra mano pozicija. Tačiau ši apybraiža yra labiau orientuota į alkoholikų šeimas ir jų draugus, nei į pačius alkoholikus. Norėčiau, kad suprastumėte, kad aš mačiau, aš mačiau... jūsų skausmą. Ir kaip ir jums man rūpi, dėl to aš visiškai neragavau alkoholio 14 metų (neskaitant vyno duonos laužymo metu), ir paruošiau šią apybraižą karštai melddamasis.

Duncan Heaster

Riga, Latvija

info@carelinks.net

Turinys

1. Supraskime Akoholiką

1.1 Įvadas

1.2 Neigimas

Gilesnis Tyrimas: *Tikėjimo, Kad Dievas Viską Žino Ir Mato, Prasmė*

1.3 Kai Kurie Medicininiai Faktai

Gilesnis Tyrimas: *Tikėjimo, Kad Dievas Sukūrė Žmones, Prasmė*

1.4 Kaltė

1.5 Nuodėmės Ir Pagundos Prigimtis

2. Supraskite Jūsų Atsaką

2.1 Įvadas

2.2 Neigimas

2.3 Padėti Ar Suteikti Dar Vieną Šansą

- 2.4 Atsiribojimas
- 2.5 Kantrumas Ir Atlaidumas
- Gilesnis Tyrimas: Atgaila Ir Atleidimas**

3. Biblijos Atsakymas

- 3.1 Įvadas
- 3.2 Aiškumas Ir Tikrumas
- Gilesnis Tyrimas::Tiesa: Biblinė Analizė**
- 3.3 Atgaila
- 3.4 Naujas Gyvenimas

4. Po Pergalės

5. Išvados

Priedas 1: Dvylika Žingsnių

Priedas 2: Keletas "Brolių Kristuje" Šaltinių

1. Supraskime Alkoholiką

1.1 Įvadas

Mes per dažnai akcentuojame problemos simptomus. Jūsų žmona geria. Vaikai lieka neprižiūrėti, turite finansinių problemų – tai suvaržymas. Ji teikia pirmenybę buteliui, o ne jums ar kam kitam... Kad išgelbėtų ją, vyras turi pasistengti suprasti ją. Nebūtina suprasti, *kodėl* ji yra alkoholikė - tai neįkandama geriausiems psichoterapeutams, o ir Šventasis Raštas nedaug ką pasako šiuo klausimu. Bet labiau suprasti, kas su ja kaip su alkoholike vyksta.

1.2 Neigimas

Neigimas yra raktas į alkoholizmą. Tai vienintelė liga, kuria susirgę jūs neprisipažįstate. Laikui bėgant alkoholikas grimzta į protiško, fizinio ir moralinio nuosmūgio liūną. Paprastai pirmiausiai prarandamas sąžiningumas. Procesas prasideda nuo mažyčių melų, kuriais alkoholikas apgaudinėja patį save:

Išgėriau tik dvi taureles... Jau visa savaitė kaip neturėjau nė lašo burnoje...Aš geriu mažiau nei...(Petras, Tomas, Sergejus, Svetlana, Marytė...)

Tai palaipsniui veda prie aplinkinių apgaudinėjimo. Bet koks bandymas užsiminti apie problemą alkoholiko atmetamas arba nukreipiamas kita linkme. Nuodėmė nepripažįstama. Taigi mes tuoj pat susiduriame su moraline problema. Šitame kontekste melas yra

nuodėmė. Puikiai žinome iš Švento Rašto, širdis už viską vylingesnė ir nepataisomai pasiligojusi (Jer.17:9).

Kalbėdamiesi patys su savimi, mes apgaudinėjame ir vedame save į nuodėmę. Mes retai maištaujame prieš Dievą ir Jo kelius, mūsų samprotavimai – tai labiau savo veiksmų pateisinimas. Įtikinėjame save, kad mūsų atvejis ypatingas, kad tokiu atveju mūsų elgesys pateisinamas. Taigi alkoholizmas prasideda nuo savęs, Dievo ir galiausiai aplinkinių apgaudinėjimo. Alkoholikas įpranta prie tokio gyvenimo būdo, iš dalies todėl kad artimieji paremia jo melų voratinklį. Jie meluoja apie jo gėrimą, uždangsto ir randa pateisinimus. Nesamoningai alkoholikas susikuria paramos tinklą, kurio dėka jis tęsia girtuokliavimą. Tai nereiškia, kad jo artimieji kalti. Jie pakliuvo į varlės sindromo pinkles – įmesta į verdantį vandenį varlė tuoj pat iššoks iš jo. Bet jei alkoholikas paklius į drungną vandenį, ir temperatūra palaipsniui kils, jis pasiliks verdančiame vandenyje, net jei tai žudo jį. Ar ją. Ką turėtų suprasti blaivūs alkoholiko paramos grupės nariai, tai kad tokia situacija egzistuoja. Realybė turi būti pripažinta, jei norima padėti sugrąžinti alkoholiką į normalų ar į Dievo numatytą gyvenimą. Deja alkoholizmo ligos šaknys yra tame, kad ji smarkiai priešinasi realybės kišimuisi į jų asmeninį suvokimą. Alkoholikas koncentruoja dėmesį smulkmenų atžvilgiu - "Buvau apkaltintas, bet aš nevalgiau vaikų maisto... prisiekiu... šiuo metu tu turi šiek tiek pinigų piniginėje... aš gėriau alų, o ne degtinę..." Bet tai tik būdas išvegti pamatyti tikrą vaizdą ir pabėgti nuo realybės. Plačiaja frazės prasme "tiesos supratimas" ir yra vaistas. Alkoholizmas – tai asmenybės žlugimas, jo gydymas – asmenybės pertvarkymas, turint Dievo atvaizdą kaip pavyzdį.

Ligai progresuojant, progresuoja apgavystės, vis daugiau žmonių įtraukiama į melo voratinklį. Dėl to alkoholizmas yra rimta nuodėmė Biblijoje. Neteisybė ir apgavystė yra visiškai priešinga tam, ko Dievas ieško mumyse. Jis kiaurai permato mus, ir jei mes tuo tikime, turime būti permatomi prieš Jį. Alkoholikas visada planuoja, kur gauti pinigų ir alkoholio, koku laiku ir kur pasigerti. Apgavysės paslepia jo planus. Po to reikia dar daugiau melo, kad apgavysės būtų įtikinamos. Toks gyvenimo būdas veda į pastovų melavimą net apie tai, apie ką visai nebūtina meluoti - tai tampa privaloma. Būtent šis periferinis elgesys turi būti pastebėtas, norint išgydyti alkoholiką. Tai nėra tik tiesioginio alkoholio vartojimo sustabdymas.

Klasikinė klaida – išgauti iš alkoholiko pasižadėjimą, kad jis daugiau niekada negers. Visa alkoholizmo esmė – savęs apgaudinėjimas, melagystės, pasikartojančios nesėkmės. Dalis problemos yra ta, kad alkoholikas netęsi panašių pažadų. Kol jis neįsisamonina neigimo stadijos. Neištęseto pažado pasekmė – penimas alkoholiko kaltės

jausmas ir gilinama savęs neapykanta. O tai juk ir yra pagrindinės priežastys, kodėl jis ar ji pradėjo gerti. Tai tik prątesia problema.

Sunku paaiškinti, "kodėl" žmonės pradeda gerti. Motyvai painūs. Nors paprastai mums geriau sekasi spręsti problemas, jei žinome, "kodėl" kažkas atsitiko. Alkoholizmo "paslaptینگumas" – vienas iš supratimą apsunkinančių faktorių. Gali prireikti atkreipti alkoholiko dėmesį į tai. Pamišk "kodėl". Realybė yra ta, kad alkoholikas yra alkoholikas. Pripažinęs nepaaiškinamumo faktorių alkoholikas metasi prie tikėjimo į Dievą, į miglotą "aukštesnę jėgą", apie kurią kalba Anoniminiai Alkoholikai jų "12 žingsnių". Alkoholizmo paslaptینگumas verčia žmogų kreiptis į Dievą; turi būti susitaikyta su nepaaiškinamumu. Dėl to ateistinių pažiūrų psichiatras Karlas Jungas prisipažino negalįs gydyti alkoholizmo. Tai nepasiekama gydymu ir psichologija. Patirtis, kovojant su nuodėme/liga, moko, kad iš tikrųjų "ne žmogus sau kelią lemia. Žmogus negali nei pasirinkti gyvenimo kelio, nei savo žingsnius gyvenime pakreipti" (Jer.10:23). Tai taip pat paaiškina, kodėl net netikintys alkoholikai gali būti imlūs dvasiniams pergyvenimams. Ką mes turime daryti? Pažaboti Dievo tiesą, stengiantis padėti šiems kovojantiems vyrams ir moterims išsikaupti iš liūno, paaiškinant jiems, kad Dievas ir Jo tiesa gali padėti išpauoti sujauktą sąmonę.

Pabaigai prisiminkite, kad alkoholizmas nežino ribų. Jis paveikė kaip Rusijos prezidentą, taip ir valstietį (ir visus kitus visuomenės sluoksnius tame tarpe). Egzistuoja stereotipas, kad vyrai yra labiau linkę vartoti alkoholį nei moterys. Tačiau net Rusijoje situacija keičiasi. JAV grubiai tariant 50 % alkoholikų yra moterys. Buvo pastebėta, kad moterys alkoholikės susiduria su didesne socialine gėda nei vyrai, dėl ko joms sunkiau išsikaupti iš "neigimo" stadijos. Jų šeimos turi būti jautrios šiam faktoriui.

Gilesnis Tyrimas

Tikėjimo, Kad Dievas Viską Mato Ir Žino, Prasmė

Slaptų Nuodėmių Nėra

Jobas tai žinojo, skaitome tokį jo komentarą, kad neįmanoma, pvz., jam geisti moters, jei jis tikrai tiki (ką jis ir norėjo pabrėžti), kad Dievas yra visažinis. "Kodėl turėčiau gašliai žvelgti į mergelę (ką jo draugai įtarė jį darant)?.. Ne jau Dievas nemato mano kelio ir neskaičiuoja visų mano žingsnių?" (Job.31:4). Panašiai Dievas turėjo priminti Izraeliui: "Ar gali pasislėpti žmogus pakampyje, kad aš jo nematyčiau? – tai Viešpaties žodis. – Argi aš ne tas, kurio pilnas ir dangus, ir žemė?" (Jer.23:24). Kontekstas apeliuoja į žmones, kad jie liautųsi nuodėmiavę. Turime stengtis, kad būtume

verti įžengti į Dievo Karalystę, *juk* Dievas žino absoliučiai kiekvieną mūsų mintį ir poelgį, už kuriuos galiausiai mus teis (Hbr.4:11-13). Jei trumpai, tai Kalno Pamokslas iš esmės rodo mums, kaip turime gyventi, turint omenyje, kad Dievas viską mato ir žino. Mūsų veiksmai atspindi mūsų mintis; tačiau dažnai mes manome, kad sugebėjimas neparodyti tikrąjį veidą savo veiksmis yra mažesnė nesėkmė. Bet visgi Dievas mato mūsų mintis ateityje. Šito supratimas padės išvengti didžiausio pavojaus religiniame gyvenime: iš išorės atrodyti dvasiškai, kai viduje esame mirę. Brolis Fred Barling komentavo: "Dievas myli žmogų, kuris yra visiškai nuoširdus; kuriame "išorinis" ir "vidinis" asmuo yra vienas ir tas pats; kurio vyraujantis įsitikinimas yra "Tu, Dieve, matai mane". Pastebėkite, kaip Viešpats Jėzus pradeda kiekvieną Savo laišką bažnyčioms – pastraipa "Aš žinau..." Jo visa ko žinojimas apie Jo žmones turėtų paskatinti atitinkamam elgesiui. Jėzaus kritika šių bažnyčių atžvilgiu reiškia, kad jie *neįvertino* to fakto, jog Jis žino apie juos ir jų įpročius. Ona galvojo apie Dievo visažiniškumą. To išdava yra jos įspėjimas Peninai, kad pastaroji nebūtų išdidi ir nekalbėtų įžūliai su ja, nes: "Liaukitės įžūliai kalbėję, teneišaina iš jūsų lūpų įžūlus žodis. *Juk* Viešpats yra visa žinantis Dievas, - jis nulemia veiksmus" čia ir dabar, *nes* Jis mato ir žino apie viską (1Sam.2:3).

Hebrajų kalba aiškiai nusako Dievo kelių prigimties aspektus. Įprastas hebrajų kalboje žodis "matyti", taip pat reiškia ir "parūpinti", ypač kai naudojamas apie Dievo "matymą". Abraomas guodė Izaoką sakydamas, kad "Dievas pats parūpins (anglų kalboje "pamatys") avį" (Pr.22:8). Vertėjai išverčia "Jehovah-Jireh" kaip reiškiantį "Dievas pamatys sau arba parūpins" (Pr.22:14). Tas pats žodis naudojamas, kai Saulius prašo savo dvariškių "rasti" jam žmogų (1Sam.16:17). Hagara sakydama "Tu esi matymo Dievas" (Pr.16:13), reiškė dėkingumą už jos *aprūpinimą*. Praktiškai tai reiškia, kad jei Dievas viską mato ir žino, tai Jis gali ir Jis aprūpins mus, susiklosčius gyvenimo aplinkybėms; nes Jis viską mato ir žino.

Atvirumas Su Dievu

Jei Dievas viską mato ir žino, tai mes meldamiesi ir apmastydami turėtume atverti savo gyvenimą prieš Jį. Jeremijas "patikėjo savo reikalą" Viešpačiui, nes žinojo, kad Dievas "ištiria jausmus ir širdį" (Jer.11:20). Gal dėl to tokie žmonės kaip Jeremijas buvo "gruboki" su Dievu; ką jie jautė Dievui, apie tai ir kalbėjo su Juo. Jie žinojo, kad Dievas permato jų mintis... nebuvo ir nėra prasmės gražbyliauti maldoje, jei širdyje sunkiai valdaisi. Psalmių rašytojai kalbasi su Dievu kur kas "grubiau" negu mes. Jie išlieja savo jausmus, pyktį ir nusivylimą priešais, savo nesugebėjimą suprasti Dievo veiksmus. Atrodo, kad jie visiškai nesivaržo Dievo; kalbasi su

Juo, lyg jis būtų jų draugas ar pažįstamas. Dovydas maldauja Dievą "gink mano bylą" (Ps.35:23), jis prieštarauja, sakydamas esąs teišus, ir kaip jis nekantrauja sulaukti Dievo teišmo. Taip pat elgiasi ir pranašai, kartais komentuodami ką tik išstartą pranašystę. Vienas iš Dovydo pergyvenimų buvo "Prakeik šituos žmones!" Jis išlieja savo nirtulį Dievui ir prašo, kad *pastarasis* prakeiktų juos. Kai mes kaip ir Dovydas jaučiamės, kad mūsų priešai neteisūs, galime:

1. Ieškoti būdų kaip atkeršyti. Bet tai nėra bibliškai leistinas atsakas.
2. Neigti skausmo ir pykčio jausmus. Deja jie vienaip ar kitaip išskyla į paviršių. Ir taip mes prisijungiamo prie gausybės įžeistų žmonių, kurie įvairiai išlieja pyktį ant kitų.
3. Arba mes galime sekti Dovydo pavyzdžiu. Pateikti šituos jausmus, jų nepagražinant, pačiam Dievui. Išlieti juos visus maldoje ir leisti Dievui išspręsti problemą. Tarp kitko, tai atitinka moderniosios psichiatrijos išvadas – negalime panaikinti savo jausmų, todėl privalome juos išreikšti atitinkamu būdu.

Pastaroji pastraipa rodo, kaip aš suprantu prakeiksmų pilnas Psalmes. Dievui šios žmogiškų jausmų bangos buvo kaip maldos. 137 Psalmės rašytojas perpildytas pykčio savo priešų atžvilgiu. Jis sėdėjo piktas ir nusivylęs ant Babilono upės kranto, jo arfa kabėjo ant gluosnio šakos, Babelės kariai nugalėtojai šaipėsi iš jo. Jie bandė priversti jį padainuoti vieną iš šventyklos giesmių ("Pagiedokite mums Siono giesmių!" (Ps.137:3)). Įžeisto žmogaus mintys šokinėjo nuo vienos skriaudos prie kitos. Jis prisiminė atvejį, kai Edomiečiai nepadėjo savo broliams – Judo žmonėms, kai Babelė juos okupavo (Abd.11,12). Jie sukurstė Babelės kareivius sugriauti šventyklą, sakydami "Griaukite! Išgriaukite ją iš pamatų" (Ps.137:7). Pilnas pykčio ir pagiežos šis Žydas meldžiasi su ašaromis akyse, kai tik prisimena Sioną, "Dukterie Babilonija... Laimingi bus, kurie atmokės tau už mums padarytą piktą! Laimingi, kurie paims tavo mažičius ir tėkš į uolą!" (Ps.137:8-9). Dievas išgirdo šiuos piktus žodžius kaip maldą, tam tikra prasme jie bus išpildyti. Šie žodžiai cituojami Apr. 18:8,21 ir taikomi nusakyti, kas galų gale nutiks Babelei. Kristui sugrįžus jos dvasiniai vaikai bus sudaužyti į akmenį, minima Danieliaus 2:44. Jis suskaldys į šukes Babelės vestus žmones, kurie Jam priešinosi.

Dėl to šios Psalmės yra iššūkis mums. Jos parodo, kaip prieš daugelį metų mūsų broliai išliejo savo sielą, pyktį, abejones ir baimes, džiaugsmą ir laimę... prieš Dievą, kuris girdi maldas, prieš Dievą, kuris aistringai sielojasi dėl mūsų, kuris pergyvena *mūsų* jausmus, *kuris viską mato ir žino žmogaus širdyje*, visa tai per Viešpatį Jėzų Kristų. Turime paklausti, ar mūsų maldos yra tokio lygio, ar mes nuslydome į vidutinybės liūną, tas pačias standartines frazes, tuos pačius senus žodžius ir temas... ir kas dar baisiau, ar gali taip būti,

kad mes įsivaizduojame, jog Dievas mato ir girdi tik tuos žodžius, kuriuos mes sakome oficialioje maldoje, ir nepastebi mūsų kitų jausmų ir minčių? Žinodami, kad Jis mato ir žino viską, išliekime, kas yra mumyse prieš Jį. Pamatysime, kad tai yra nuostabi terapija kovojant su pykčiu ir pagieža.

Mūsų Žodžiai

Paulius du kartus užtikrina savo skaitytojus, kad jis sako tiesą, nes jis kalba Dievo akivaizdoje (2Kor.2:17, 12:19). Dievo buvimas visur per Jo Dvasią, Jo egzistavimas turėtų skatinti mus bent jau būti dorais. Teismo dieną pasmerktas Izraelis sužinos, kad Dievas girdėjo kiekvieną jų žodį; tačiau jei mes įsisamoninsime šį faktą dabar, dabar ir bus paveikta mūsų kalba (Ez.35:12). Šiais savo žodžiais ir būsime išteisinti. Dievo visažiniškumo supratimas leidžia mums žavėtis Jo jautrumu žmogiškam elgesiui. Iz.3:16 Jis net pastebėjo moterų kūno kalbą ir pasmerkė jų netinkamą eisną. Štai kaip smulkmeniškai Jis stebi žmonių elgesį. Ona prašo Peninos nekalbėti išdidžiai, nes "Viešpats yra visažinantis Dievas, - jis nulemia veiksmus", t.y. jie neteisiami tuoj pat, bet garantuotai bus ateityje (1Sam.2:3).

Kadangi Dievas mato ir žino absoliučiai viską, turime įsisamoninti, kad Jis supranta neišsakytas mūsų žodžių reikšmes. Jobo atgailos žodžiai Job.40:5 Dievo traktuojami, lyg Jobas tikslingai pasmerkia Dievą, nes tikriausiai jie buvo pasakyti, norint paslėpti Jobo vidinius jausmus apie Dievo neteisingumą jo atžvilgiu (Job.40:8). Kai Jobas panaudoja tuos pačius žodžius Job.42:6, Dievas priima juos. Dievo sugebėjimas matyti esmę turėtų paveikti ne tik mūsų žodžius, bet sąlygoti mūsų atvirumą.

Atminkime Dievą

Dviprasmiškumas hebrajų tekste Iz.44:21 tikriausiai yra tikslingas: "Nepamiršiu niekada tavęs, Izraeli!", kitame vertime skamba kaip "tu nepamiršk manęs". Faktas, kad Dievas niekada nepamiršta mūsų, turėtų įkvėpti mus nepamiršti Jo kasdienėje rutinoje. Įsivaizduoti, kad Dievas nemato visų mūsų poelgių, reiškia tikslingai paneigti Jo egzistavimą. Babelė kaip tik taip ir elgėsi, nes štai kokie jos samprotavimai: "Niekas manęs nemato...Aš ir niekas kitas" (Iz.47:10). Jie pertvarkė Dievo kalbą sau patogiu būdu, elgėsi lyg būtų Dievu, nes galvojo, kad jų poelgių nemato jokia aukštesnė jėga. Visi mes turime šią blogą ir atgrasią tendenciją.

1.3 Kai Kurie Medicininiai Faktai

Alkoholizmas yra neišvengiamas kritimas žemyn, kaip ir nuolaidžiavimas *bet kokiai* nuodėmei. Tai tampa savęs sunaikinimu fiziškai. Kepenys metabolizuoja alkoholį. Ilgalaikis piktnaudžiavimas dideliais jo kiekiais sąlygoja kepenų cirozę – jos pasidengia randais ir padidėja. Silpna alkoholiko sveikata veda į gilesnę depresiją ir beviltiškumą, o tai savo ruožtu – į tolesnį gėrimą. Alkoholis patenka tiesiogiai į kraujo srovę ir yra nunešamas į smegenis, kur betarpiškai paveikia galvos smegenų žievę. Pastaroji atsakinga už atmintį, sąžinę ir sprendimus. Tuoj pat galime pastebėti moralinę problemą alkoholizme bei girtumo būsenoje. Alkoholis yra raminamasis vaistas, todėl turime žinoti, kad jis sukuria gausybę kitų problemų alkoholiko, vartojančio svaigalus reguliariai ir dideliais kiekiais, gyvenime. Kadangi tai yra raminamasis vaistas, alkoholikas turės seksualinių problemų – gali sąlygoti impotenciją ir būti kliūtimi pasiekiant orgazmą. Alkoholio pažeistos kepenys sukelia hormoninius pakitimus. Kepenys nebesuskaldo testosterono taip, kaip turėtų, o tai gali sumažinti vyriškų hormonų kiekį 50 procentų. Moterų atveju pakenktos kepenys sąlygoja nesugebėjimą adekvačiai paversti estrogeną į estradiolį, kas kenkia makšties gleivių susidarymui ir menstruacijų ciklui. Kartais alkoholikas gali būti fiziškai ar žodiškai nesuvaldomas ir žiaurus, o būdamas blaivus jis niekada taip nesielgtų. Alkoholis tirpus vandenyje ir riebaluose, dėl to jis gali lengvai pakenkti nervinėms ląstelėms. Alkoholio sukeltas padarinys – žiaurus elgesys reiškia suardytas šeimas ir santykius, dažnai nepataisomai. Pinigų problema tampa ginčų objektu. Alkoholikas išleidžia dideles pinigų sumas svaigalams ir rizikuoja prarasti darbą. Ši baimė dominuoja vyro alkoholiko šeimoje. Alkoholikas pateisina girtuokliavimą, kaltindamas šeimą ir draugus, galų gale bando jų išvengti. “Kadangi alkoholyje yra tuščios kalorijos, žmogus jaučiasi sušilęs ir sotus, dėl to atsisako normalaus maisto. Bloga mityba tampa įpročiu.”⁽⁴⁾ Sveikata blogėja. Reguliarūs ir maistingi patiekalai – vienas iš būdų padėti jam ar jai.

Mes vis kartosime, kad alkoholizmas yra didžiaja dalimi proto liga. Ta prasme, kad alkoholikas tęsia gėrimą, nes jis protiškai užsiprogramavęs. Dėl to gydymas susijęs su dvasios/proto dalykais. Alkoholikas negali pasikliauti savimi, savo mintimis, jausmais ar geriausiais ketinimais. Jis įtikina save, kad išgers tik vieną taurelę, tačiau pastoviai pasigeria. Alkoholio troškimas ir būtinybė išgyventi kaip aktyviam alkoholikui paverčia juos absoliučiais egocentrikais. Kiti žmonės tampa tikrai manipuliuojamais objektais savo tikslui pasiekti. Jų protas įtikina, kad ši liga turi tęstis bet kokia kaina. Keistas dalykas yra tai, kad mūsų kultūra išaukštino savęs garbinimą; biznio sandėrio sudarymas apgaudinėjant yra laikomas išradingu dalyku; maisto, rūbų, materialinių gėrybių perteklius yra matomas kaip sėkmės ženklas. Pinigų manija, darboholizmas tapo dalimi nuostabaus kapitalisto sapno. Pasikliauti aukštesne jėga,

žinant kad mes patys nesugebame... traktuojama kaip silpnybė. Tačiau apgavystės, savimyla, iššaukiantis elgesys ir pan. taip pat yra ir alkoholizmo sudedamoji dalis. Nugalėti alkoholizmą reiškia ne tik liautis vartoti alkoholį, bet ir pasukti priešingai visuomenėms normoms. Jėzaus mokymas, jei suprastas teisingai, yra radikalus bei nukreiptas prieš visuomenės normas elgesys. Vėlgi tai galėtų būti labai svarbiu faktoriu, kaip "Evangelijos tiesa" galėtų padėti nugalėti alkoholizmą.

Atlikus alkoholikų apklausą, kodėl jie padarė ką padarė, nuoširdus atsakymas būtų "net nežinau, kas atsitiko". Kai šeima priremia jį ar ją prie sienos klausimais "Ar tu kvailas?.. ar tau nerūpi?.. Kodėl negali atsisakyti?..", jie supranta tikrąją situaciją, bet protas liepia apgaudinėti ir neigti. Kuo toliau tuo labiau jie atitolsta nuo artimųjų, pvz., savo vaikų. Jie tampa apsėsti mintimis, kur gauti ir kaip daugiau suvartoti alkoholio. Nukenčia jų tarnyba; jie gali prarasti darbą ir šeimą. Ir taip duobė gilėja. Jų asmenybė žlugdoma, kaip ir jų kūnas. Tačiau tai visiškai netenka svarbos, nes jie išsiugdo ypatingai žemą savęs vertinimą. Kai jie galiausiai nustoja neigti ir įsisamonina, kas su jais vyksta, Biblijos tiesa ape žmogaus vertę turi būti panaudota kaip autoritetingas šaltinis paveikti alkoholiką.

Tikrinant alkoholiko kraują, jame nerandama jokių ligos faktorių, kaip kad pvz. randama kitų, piktnaudžiaujančių narkotikais, kraujuje. Tačiau kaip su bet kuriuo vaistu, kuo daugiau alkoholio suvartojama, tuo labiau kūnas tampa tolerantišku jam, ir vis daugiau alkoholio reikia, norint pasiekti trokštamus ramybės, atsipalaidavimo, teigiamų emocijų ir t.t. efektus. Dėl to visai nebūtina girtis, kad "aš galiu išgerti daug alaus butelių, ir tai manęs neveikia". Taip kalbantis ir yra vienas su problema, greitai besiritantis į tragišką ir apgailėtiną savęs sunaikinimą. Kūnui pastoviai absorbuojant alkoholį susiformuoja geismas jam, kuris turi būti patenkintas. Taip pat kaip ir su nuodėmiavimu. Kūnas pripranta prie pastovios alkoholio dozės. Gėrimas praranda socialinę reikšmę; alkoholikas pradeda išgėrinėti vienas. Galiausiai žmogus tampa visiškai priklausomu nuo alkoholio – būna dažniau pasigėręs nei blaivus. Kai narkomanai nutraukia daugumos narkotikų vartojimą, net heroino, simptomai būna sunkūs, bet dažniausiai negresiantys gyvybei. Alkoholio atvejis kitoks. Užkietėjęs alkoholikas, staiga nutraukęs gėrimą, turi praeiti detoksikacijos ciklą ligoninėje, prižiūrint profesionaliems medikams. 8-24 % alkoholikų, staiga nutraukusių gėrimą, miršta ⁽⁵⁾. Jie nužudo save, norėdami gyventi. Aš paminėjau tai dėl to, kad nėra prasmės rekti ant tokio asmens "Tuoj pat nustok gerti, daugiau nė lašo!!!" – ypač jei jie gyvena kaimo vietovėse, toli nuo medicinos centrų. Fiziškai sustabdyti įpratusį prie alkoholio žmogų negalima. Tai būtų tolygu žmogžudystei. Jei jūs rimtai ketinate priversti juos liautis gerti,

turite užtikrinti profesionalią detoksikacijos pagalbą. Visiems "socialiai" geriantiems būtų ne pro šalį apsilankyti detoksikacijos palatoje. Ten pamatytumėte vyrus, kažkada laimingai vedusius ar buvusius sėkmingais biznieriais, dabar vos galinčius paeiti, nes jų kūnas dreba, jie turi pasiremti į sieną ar prisilaikyti turėklų. Arba šaukiančius balsu, nes jie pilni baimių. Moteris kankina fantazijos, jos verkia, įsitikinusios, kad kažkas ropoja po jų kūną. Tokių vaizdų pakaktų, kad jūs prisiektumėte niekada daugiau negerti, ir be abejonės niekada nesiūlyti alkoholio žmonėms, kurių priešistorės nežinote. Nedaug kuo galima padėti sustabdyti šią traumą. Per ją reikia pereiti. To reikalauja išsivalymas nuo alkoholio. Tai nėra taip lengva, kaip reikalauti, kad alkoholikas tuoj pat ir visiems laikams mestų gerti. Jei jūsų užkietėjęs alkoholikas iš tikrųjų staigiai ir visiškai liovėsi gerti, pasekmės gali būti tokios alinančios ir dramatiškos, kad jūs greičiausiai labai išsigąstumėte ir norėtumėte būti šalia medikų. Jūs paprasčiausiai nežinotumėte kaip susitvarkyti. Būkite realistais, ko tikėtis iš alkoholiko. Ir ieškokite profesionalios pagalbos.

Genetika

Buvo pastebėta, kad alkoholizmas paveldimas per šeimą. Tai gali būti panaudota alkoholiko kaip neteisingas pasiteisinimas, kodėl jis geria, kad jis tik nekalta auka. Savo prigimtimi alkoholizmo filosofija (o tai iš esmės yra proto liga) ieško pasiteisinimo. Taigi alkoholikui genetinis argumentas yra labai patogus. Rusai alkoholikai dažnai sako man, kad tai susiję su tuo, kas yra rusiškam kraujuje. Alkoholiko šeima turėtų pabrėžti, kad jie nėra alkoholikai; ir kad Dievas smarkiai nebaus už elgesį, kuris yra neišvengiamas. Nėra tokios sampratos kaip neišvengiamas nusidėjėlis. Mes nesame tik mechanizmai, kontroliuojami genų. Kiekvienas iš mūsų esame unikalūs Dievo kūriniai, kuriuose Jis pasieks Savo ypatingą šlovę. Ateistinis pasaulis neturi prasmės, tvarkos ar tikslo. Jei alkoholizmas yra bent kiek paveldimas genetiškai, žmonės turėtų sugebėti gerti ir niekada netapti alkoholikais. Iš tikrųjų tai netiesa. Šis pasaulis blankiai suvokia mūsų ryšį su kur kas didesniu Dievo planu, kuriame kiekvienas iš mūsų gali suvaidinti gyvybiškai svarbų ir nuostabų vaidmenį. Mes esame naujas kūrinys Kristuje (2Kor.5:17). Alkoholikui reikalingas naujas gyvenimas, "aukštesnė jėga", kaip ją neapibrėžtai vadina Anoniminiai Alkoholikai. Tai galiausiai pasiekama Kristuje. Todėl Paulius džiūgauja: "Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus. Dabar gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane" (Gal.2:20).

Tam tikra prasme esame išimti iš Adomo ir pakrikštyti į Kristų. Esame atskirti nuo "šio pasaulio karalystės" ir perkelti į "Dievo

Sūnaus karalystę". "Jame jūs taip pat esate apipjaustyti ne rankomis atliktu apipjaustymu, bet savo kūniškumo atsižadėjimu – Kristaus apipjaustymu" (Kol.2:11). Kristus apipjausto tikinčiojo "kūną", šio proceso pradžia krikšte: "Su juo palaidoti krikšte, jūs tikėjimu jame prisikėlėte galybe Dievo, kuris jį prikėlė iš numirusių. Taip pat ir jus, mirusius nusikaltimais ir kūno neapipjaustymu, jis atgaivino kartu su Kristumi, dovanodamas visus nusikaltimus" (Kol.2:12-13). Gyventi alkoholiko gyvenimą reiškia kovoti prieš tai, ko Viešpats Jėzus ieško ir ketina įgyvendinti. Negalime patikti Dievui, jei tenkiname kūno užgaidas. Kūną "apipjaustė" Jėzus, pasiaukodamas ant kryžiaus. Mes asmeniškai tapatinamės su šiuos pasiekimu per krikštą. Tačiau Pauliaus žodžiai nereiškia, kad pasikartojantis, besitęsiantis nuodėmingas elgesys yra neišvengiamas ir negali būti išgydytas. Tikinčiam alkoholikui buvo atleistos nuodėmės, jam išspręsta alkoholizmo problema. Po krikšto privalome "laikyti save mirusiais nuodėmei" (Rom.6:11); o nuolatinis girtuokliavimas nepasiekia to. Tęsdamas girtuokliauti alkoholikas suardo draugystę, bet ne esminius santykius su Tėvu ir Sūnumi. Kartą tapęs Kristaus broliu, juo ir lieki visiems laikams, jei mums taip leista teisti. Dėl visų minėtų priežasčių aš širdingai rekomenduoju netikinčio alkoholiko šeimai mokytį jį ar ją šių dalykų – būtinai rasti laiko paaiškinti šiuos principus, jų ypatingumą. Tiesa, realaus Kristaus tikrovė, konkreti Karalystės Viltis, neklusnaus Izraelio Viltis... vien tik šiuose dalykuose yra galutinė "aukštesnė jėga", galinti absoliučiai pakeisti gyvenimą. Dėl to aš asmeniškai nesu prieš atsivertusio alkoholiko krikštą. Jei jie pasiekė tą stadiją, kur jie pripažįsta savo problemas ir žūt būtina ieško Dievo malonės ir pagalbos, man atrodytų, kai tai yra labai svarbi jų išgijimo proceso dalis. Daugelis alkoholikų prisipažįsta galvoją apie Dievą, kai jiems ypatingai sunku. Beveik visi jie sako tikį į Dievą ir norį Juo pasitikėti. Tačiau jų mintyse Dievas nėra visagalis. Kas Jis toks, Jo tikroviška asmenybė – visa tai turėtų būti išaiškinta jiems. Jis nėra idėja, kultūrinė atgyvena, kuriai trūksta galios. Dievas yra realus. Jis yra ten. Jis aistringai domisi Savo vaikų gyvenimais ir likimais.

Gilesnis Tyrimas

Tikėjimo, Kad Dievas Sukūrė Žmones, Prasmė

Mes esame sukurti pagal Dievo atvaizdą. Mūsų kūno struktūra įpareigoja atsiduoti Jo tikslui (Mat.22:19-21). Kas nešioja Dievo atvaizdą – t.y. mūsų kūnai – turi būti pašvęsti Jam. "Žinokite, kad Viešpats – Dievas. Jis mus sukūrė, ir mes priklausome jam" (Ps.100:3). Privalome priklausyti Jam, nes Jis yra mūsų kūrėjas. Taigi tai ne tik, kad mes tikime į sutvėrimą, o ne evoliuciją; tai kur kas daugiau, toks tikėjimas turi paskatinti pašvęsti gyvenimą kūrėjui. Dievas sutvėrė žmogų, panašų į Save, dėl to mes

neturėtumėme keikti žmonių (Jok.3:9). Dėl tos priežasties turime elgtis su visais žmonėmis taip, lyg tai būtų pats Dievas. Neturėtumėme elgtis su kai kuriais žmonėmis, lyg jie būtų gyvūnai, pastarieji nesutverti panašiais į Dievą. Kadangi esame sukurti pagal Dievo atvaizdą, mes neturėtumėme žudyti kitų žmonių (Pr.9:6). Jokūbas iš esmės kalba apie tą patį, sakydamas, kad jei mes esame panašūs į Dievą, neturėtumėme keikti kitų. Prakeikti žmogų – reiškia jį nužudyti. Tai Jokūbo užuominos iš Pradžios knygos prasmė. Paprasčiau sakant, žmogus turi gerbti kitą žmogų, nes mes visi esame sukurti panašūs į Dievą.

Stebėjime Savo Elgesį

Ps.94:8,9 liepia kvailiams įsigyti išminties ir stebėti savo elgesį, nes "Nejau tas, kuris įdėjo ausis, negirdės? Nejau tas, kuris padarė akis, nematys?" Susimąstymas apie Dievą kaip apie mūsų asmeninį konstruktorių ir kūrėją leis mums suprasti, kad Jis viską mato ir žino. Šie paprasčiausi dėsniai įtaigiai susiderina ir skatina mus atitinkamai gyventi bei kalbėti, nes esame mūsų kūrėjo akivaizdoje. Atminkite, kad būtent Jobo svarstymai apie Dievo kūrybinę galią padėjo jam suprasti, kokia turi būti jo atgaila. Tai nėra pasyvus procesas. Todėl kad "Tavo rankos padarė mane ir sukūrė; (taigi) padėk man suvokti, kad reikia mokytis tavo įsakymų" (Ps.119:73). Dovydas suprato, kad jei jis sukurtas pagal fizinį Dievo atvaizdą, jo pareiga yra siekti augti dvasiškai pagal Dievo dorovinį atvaizdą. Taigi jis ieškojo stiprybės paklusti Dievo valiai.

Darbas

Dažnai pamirštame, kad sutvėrimo pasekmė yra darbas, o ne nuodėmė. Tai Dievas numatė kaip mūsų bendravimo su Juo priemonę ir būdą, kuriuo galime pasiekti asmeninę laimę. Štai dėl ko alkoholio vartojimas yra klaidingas – jis įtraukia į tinginystę. Laisvo laiko ieškojimas, kad "atsipalaiduotume" su buteliu, tampa tikslu. O juk Dievas nuo pat sutvėrimo norėjo, kad jo kūrinija darbuotųsi.

Žmonių Vertė

Tiktai tie, kurie tiki, kad buvome sukurti Dievo ir mums buvo suteikta galimybė siekti amžino atpirkimo, gali iš tikrųjų suprasti žmonių vertę. Tiktai jie gali suvokti žmogiškų būtybių vertingumą. Mes nesame viena iš gyvūnų rūšių. Žmogaus gyvenimas yra stebuklas, kuris ir įkvepia mus padėti išgelbėti kitus žmones, skleidžiant Evangeliją. John Stott raiškiai komentavo: "Kai žmogiškos būtybės nuvertinamos, visuomenė ritasi žemyn. Moterys ir vaikai niekinami; ligoniai tampa nepatogumu, senyvi žmonės –

našta; etninės mažumos diskriminuojamos, kapitalizmas parodo bjauriausią veidą; fabrikuose ir kasyklose išnaudojami darbininkai; žiauriai elgiamasi su nusikaltėliais kalėjimuose; opozicijos nuomonės užsmaugiamos; Belseną sugalvoja radikalūs dešinieji, o Gulagą – radikalūs kairieji; skeptikai paliekami likimo valiai; nėra laisvės, kilnumo ar nerūpestingo džiaugsmo; atrodo, kad gyvenimas nevertas gyventi, nes jame nelieka nieko žmogiško. Bet kai žmogiškos būtybės yra branginamos dėl jų vidinės vertės, viskas pasisuka kitaip: moterys ir vaikai gerbiami; ligoniai rūpinamasi, senyvi žmonės gali garbingai nugyventi likusį amžių; įsiklausoma į atskalūnų nuomonę; kaliniai reabilituojami, mažumos globojamos; darbininkams mokami padorūs atlyginimai, garantuojamos geros darbo sąlygos ir galimybė būti žmonės dalininkais; ir evangelija yra plačiai skleidžiama. Kodėl? Nes žmonės reikšmingi, nes kiekvienas vyras, moteris ar vaikas svarbus kaip žmogiška asmenybė, sukurta panaši į Dievą.

1.4 Kaltė

Kiekvieno alkoholiko gyvenimas – tai eilė nesėkmingų bandymų mesti gerti. Dažnai alkoholikai pereina per gydymo kursą dešimt ar daugiau kartų – ir dažnai gailimasi dėl kiekvieno užgėrimo, jie pasižada sau, kad tai nepasikartos. Tai sąlygoja gilų kaltės jausmą ir asmeninę nesėkmę. Daugelio alkoholikų sąžinė sako, kad jų elgesys yra neteisingas. „Brolių Kristuje“, turinčių šią problemą, atveju tai ypač skaudu. Konfliktas tarp jų tikėjimo ir elgesio tampa nepakenčiamu; tuomet girtumo būseną – lengva išseiti. Apklausa išaiškino, kad 48 % Baptistų bendruomenės narių vartoja alkoholinius gėrimus. Įdomu pastebėti, kad 18 % iš jų tapo alkoholikais. Tikriausiai to priežastis yra kaltė... nes jie jaučiasi kaltesni, kad vartoja alkoholį“⁽⁶⁾.

Kaltė verčia alkoholiką jaustis purvinu ir bjauriu. Nesvarbu, kaip smarkiai alkoholikė moteris išsidažo, ji vis tiek žino, kad jos veidas išvargęs. Kaltė yra dalis baisaus nuopolio rato. Alkoholikas žino, kad jis/ji išniekino Dievo atvaizdą, pagal kurį buvo sukurti. Nesvarbu, ar jie tai gali išsakyti žodžiais, ar ne. Kažkur pasamonėje jie tai žino – ypač jei jie yra „Broliai Kristuje“.

1.5 Nuodėmės Ir Pagundos Prigimtis

Čia galime pasinaudoti išskirtiniu „Brolių Kristuje“ supratimu apie velnią. Nėra drakono ar asmens, kurį pavadintume velniu, ir kuris yra atsakingas už mūsų gundymą. Nėra ir Angelo, nukritusio iš 99-o aukšto, kuris nutvertų jus silpnumo akimirka. Mes savyje turime pagundos šaltinį – savo sieloje, savo vaizduotėje, kaip Biblija sako – savo „širdyje“. Šis neteisingų pasiūlymų šaltinis yra tikrasis ir

esminis "šėtonas" arba priešas. "Nėra nieko, kas, iš lauko įėjęs į žmogų, galėtu jį sutepti" (Mk.7:15) – būtų tai alkoholis ar heroinas. Nuodėmė gimsta viduje, "iš žmonių širdies" (Mk.7:21-23). Žmogaus protas yra arena būtinai dvasinei kovai.

Nuodėmė savo prigimtimi suveržia žmogaus gyvenimą. Kuo daugiau ji praktikuojama, tuo tvirtesni tampa jos varžtai. Turėjote patirti tai patys - kai pirmą kartą nusidedate, jūs esate šoke ir labai skubiai prašote Dievo atleidimo. Kitą kartą tai padarius, šokas ir sąžinės graužimas kur kas silpnesni. Jei vėl ir vėl, ir vėl tai pasikartoja, tai tampa įprastu dalyku, sąžinė atgrumba. Alkoholizmo ir narkomanijos atveju tai akivaizdu fiziškai. Narkomanui reikia vis daugiau ir daugiau svaigalų. Tai progresuojanti liga, kaip ir nuodėmė. Alkoholiko kūno metabolizmas pakinta, panašiai atgrumba ir jo dvasinė būseną, neigimu ir reikalavimu labiau patenkinti kūno užgaidas. Aš matau panašumą su homoseksualumu. Niekas negimsta ištvirkėliu. Tačiau praktikuodami šią nuodėmę reguliariai, homoseksualai suformuoja psichologiją, ir gali būti, kad įvyksta kai kurie fiziniai pakitimai, dėl ko jaučiamas "naturalus" potraukis tai pačiai lyčiai. Bet tai vis ta pati nuodėmė. Jiems reikalinga pagalba, akistata su Dievo žodžiu, kuri išgelbėtų juos nuo neigimo, ir mylinti parama, kuri paskatintų pasikeisti.

Alkoholizmas: Ar Tai Nuodėmės Veidas?

Gerai žinomas skendimas alkoholizmo liūne tikriausiai yra geras nuodėmės pavaizdavimas. Savo narių tarpe kiekviena visuomenė yra to liudininkė. Vynas simbolizuoja keletą dalykų. Paskutinėje Biblijos knygoje – tai aiškus blogio simbolis (Apr.14:8,10, 16:19, 17:2, 18:3). Alkoholikui jis "kerta kaip gyvatė ir gelia kaip angis" (Pat.23:29-32). Gyvatė vaizduoja blogį; o Solomonas sako, kad taip atrodo alkoholizmas. Gyvatės gudrybė atsiskleidžia alkoholiko sugebėjime manipuliuoti situacijomis, kad jis pasiektų savo girtuoklystės tikslus. Vynas ir girtumas naudojami kaip Dievo teismo priemonė (Jer.13:9-14, 48:26). Tai tikriausiai dėl to, kad girtuoklystė tampa bausme – žmogus fiziškai ir protiška virsta alkoholiku, ir tai Dievo patvirtinimas jų nuodėmėje. Panašiai kaip su žmogumi, kuris žinodamas Biblijos tiesą, atsisako ją pripažinti, Dievas pasiunčia jam iliuziją, kad jis negalėtų rasti tikrojo kelio (2Tes.2:10).

Neteisingas Švento Rašto Citavimas

Viešpaties gundymo dykumoje aprašymas leidžia mums įsivaizduoti, kaip veikia žmogaus proto "šėtonas". Mes netgi galime pacituoti sau Šventą Raštą, norėdami pateisinti nuodėmę. Diskusijose su krikščioniais alkoholikais galima išgirsti jų pačių prisipažinimą, kad

buvo atveju, kai jie neteisingai naudodavo Biblijos tekstus girtuokliavimui pateisinti. Jei jūs atsidurtumėte situacijoje, kur diskutuojate kryptį ta linkme, kad Biblija kalba teigiamai apie vyną, pastarieji teiginiai galėtų praversti:

- Bibliniais laikais alkoholiniai gėrimai turėjo skirtingą prasmę nei dabar. Distiliacijos technologijos buvo gana ribotos; nebuvo šaldymo, buvo naudojami aktyvi konteineriai su retai hermetiškais kamščiais, dėl ko oras pasiekdavo besifermentuojantį vyną. Stiprus alkoholis gali būti išdistiliuotas tik "anaerobinėmis" sąlygomis, t.y. kai skystis neturi jokio kontakto su oru. Buvo apskaičiuota, kad alkoholio fermentacija pasiekdavo 10 % stiprumą, viskas, kas stipriau, virsdavo į actą. Dauguma alkoholinių gėrimų greičiausiai turėjo apie 2 % stiprumo ⁽⁷⁾. Dažnai vynai buvo gaminami užverdant "vyną" – iš kurio išgaruoja alkoholis. Juos praskiedavo vandeniui, ko rezultate gaudavosi malonus gaivinantįs gėrimas. Ir tik labai dideli kiekiai galėjo įtakoti piktnaudžiavimą jais. Taip pat nebuvo vyno pertekliaus – kai vyno pritrūko Kanoje, susidarė problematiška situacija, kur gauti daugiau. Vyno gamyba buvo amatininkų pramonė. Taigi nors vynai turėjo alkoholio laipsnių, jie pagrinde buvo labai silpni, palyginus su šiandieniniais 20 % svaigalais ar 40 % degtine.
- Kai kuriose Biblijos citatose vyno poveikis vartojamas kaip vaizdinys ar iliustracija/žodinis paveikslas; tačiau tai nepateisina girtuokliavimo.
- Ps.104:14, 15 aprašomi palaiminimai "vyno, kuris linksmina žmogaus širdį". Ši citata ir kitos aplink ją nekalba apie vyno poveikį žmonių kūnams, bet greičiau apie emocines gero derliaus pasekmes.

2. Supraskite Jūsų Atsaką

2.1 Įvadas

Dažniausiai alkoholikas ar alkoholikė negali suprasti savęs, kaip ir tie, kurie į tai įtraukti. Jie yra supainioti alkoholizmo paslapties. Jie nesupranta, kas su jais vyksta, kodėl taip atsitiko, koks turėtų būti jų atsakas. Jų viduje vyksta kova, iškyla klausimas, ar tai tik ne jų asmeninė kaltė. Jie dažnai varžosi, ir tik kai kurie jaučiasi gali išsipasakoti. Reikalingas savęs supratimas, savęs pamatymas dalimi didesnio paveikslo... negu tik kaip moters, gyvenančios Savanorių prospekto 98 namo 42 bute... kurios vyras beviltiškas alkoholikas, nėra pinigų užmokėti už paslaugas šį mėnesį, nėra rūbų vaikams apmokyti, kuri greit praras savo darbą, kurią vyras reguliariai muša ir ir ir ir... Ji turi pasižiūrėti į save iš šalies.

2.2 Neigimas

Pradėkime nuo istorijos. Gyveno kartą motina ir sūnus. Jie gyveno kambaryje su milžinišku drambliu. Dramblys buvo toks didelis, kad užėmė beveik visą kambario erdvę. Motina ir sūnus sunkiai prasisprausdavo tarp jo kojų. Suskambėjus telefonui, jie vos vos galėdavo susikalbėti ar išgirsti, ką sako balsas ragelyje, nes dramblys labai garsiai knarkdavo. Visus pinigus jie išleisdavo dramblio maistui. Jie bijodavo, kad vieną dieną dramblys atsistos visu ūgiu ir išstums lubas, o kaimynai įlūš į jų kambarį. Buvo sudėtinga pasikviesti svečius. Kartais dramblys miegodavo, tada viskas lyg ir buvo gerai. Metams bėgant, motina vis sakydavo sūnui: "šiuokštu! Nedrįsk niekam pasakoti apie mūsų dramblių". Jis entuziastingai sutikdavo ir niekam nepasakojo. Kai užsukdavo draugai, o dramblys miegodavo, berniukas uždangstydamas dramblių paklodėmis, norėdamas jų paslėpti, ir elgdavosi taip, lyg dramblio ir nebūtų. Jis ir jo mama tapo apsėsti baimės, kad kas nors sužinos apie dramblių ir pagalvos, kad jie abu išprotėję. Naktimis jie užtraukdavo užuolaidas, padėdavo telefono ragelį, jei dramblys knarkdavo. Rūpestis apie dramblių, baimė dėl jo galimų veiksmų užpildė jų gyvenimą nerimu. Kiekvienas jų sprendimas buvo įtakotas dramblio sukeltos baimės ir suvaržymo, kas gi atsitiks, jei kas nors sužinos apie jį. Bet visi žinojo, kad dramblys yra ten! Tačiau motina ir sūnus labai ilgai negalėjo to suprasti. Sunkiausiai jiems buvo suvokti akivaizdžiausią faktą – kad visi žinojo jų kambaryje besantį milžinišką dramblių! Tai labai panaši situacija į tai, koku gali tapti gyvenimas su alkoholiku. Niekas neturi žinoti. Tai turi būti slepiama. Alkoholiko manija paverčia šeimą akla is akivaizdžiai realybei ir iškraipo jų santykius su kitais. Alkoholiko dangstymas tampa dominuojančiu gyvenimuose tų, su kuriais ji ar jis gyvena. Tokia situacija negali ilgai tęstis. Ji žalinga visiems į ją įtrauktiems. Problemos prigimtis turėtų būti suprasta ir tikroviškai į ją sureaguota. Problemos sprendimo pradžia būtų pripažinimas, kad ten yra dramblys, didelis ir tikras, ir ne jūsų jėgoms su juo susitvarkyti.

2.3 Padėti Ar Suteikti Dar Vieną Šansą?

Alkoholikams reikalinga pagalba. Šiuo atveju tai reiškia padėti žmogui tokiu būdu, kuriuo jis sau negali pagelbėti. Daugelis gyvenančių su alkoholikais tampa apsėsti alkoholikais ir kaip išverti tokį gyvenimą, lygiai kaip alkoholikai apsėsti girtuokliavimo. Jų "pagalba" gali lengvai virsti dar viena galimybe alkoholikui tęsti gėrimą.

Pastarieji klausimai turėtų padėti nustatyti skirtumą tarp pagalbos ir dar vieno šanso suteikimo alkoholikui:

1. Ar jūs kada nors sugalvojote pateisinimą alkoholikui apie jo savijautą, pvz., pranešdami darbdaviui, jog jis "susirgo", meluodami apie jo ar jos simptomus?
2. Ar prisiėmėte dalį kaltės dėl jo/jos gėrimo ar elgesio?
3. Ar kada išvengėte pokalbio apie jo/jos gėrimą, baimindamiesi jo/jos atsako?
4. Ar laidavote už jį/ją, kad ištrauktumėte iš kalėjimo, ar užmokėjote jo/jos juridinius mokesčius?
5. Ar užmokėjote jo/jos sąskaitas, už kurias jie skolingi?
6. Ar skolinote jam/jai pinigų?
7. Ar bandėte gerti karu su juo/ja, tikėdamiesi sustiprinti santykius?
8. Ar suteikėte jam/jai "dar vieną šansą", po to dar vieną ir dar vieną? Šiuo atveju jūsų patikimumas jo/jos akyse silpnėja.
9. Ar grasinote palikti jį/ją ar kitaip "atsiriboti" ir neįvykdėte grasinimų?
10. Ar užbaigėte darbą ar projektą, kurio nesugebėjo įvykdyti alkohikas?

Galų gale toks požiūris suteikia galimybę alkoholikui tęsti gėrimą, vietoj to kad padėtų jam ar jai mesti gerti. Štai kodėl yra apskaičiuota, kad 90 % alkoholikų dirba ir gali būti įdarbinti ⁽⁸⁾. Jie toliau šlubčioja beviltiškoje, melagingoje egzistencijoje, apsaugoti šeimos ir draugų.

Meilė saugo; žinome tai iš 1Kor.13. Ir tikra meilė niekada nesieks pažeminti viešai. Iš kitos pusės chroniško alkoholizmo atveju nėra prasmės dangstyti. Kaip situacijoje su drambliu bute, apie kurią kalbėjome anksčiau, paslaptį ir taip visi žino. Jūs patys atsidursite priverstiniame melo voratinklyje, ir alkoholizmo liga paveiks jus. Mes pabrėžėme, kad pirmaujantis šios ligos požymis yra savęs apgaulė; didžioji ligos dalis yra mąstymas, kad jūs nesergate. Viešos melagystės ir alkoholiko savęs apgaudinėjimas galų gale taps ir dalimi jūsų mąstymo. Gyvendami Kristaus "tiesoje" mes negalime pastoviai meluoti ir apgaudinėti. Jūs turite priešpastatyti alkohiką šiam paprastam faktui. Dievas kovojo su Izraelio nuodėme, atsiribodamas nuo jų – Jis turėjo leisti jiems atsitrenkti į dugną, nors tai ir užgavo juos. Smūgio sušvelninimu šito nepasieksite. Galų gale alkohikas turi atsigręžti į save ir kūrėją. Vienas iš patarimų būtų palikti švelnų raštelį su paaiškinimu, kad jūs išėjote, ir praleisti naktį ne namuose, kai alkohikas grįžta girtas. Tarp kitko reikėtų pastebėti, kad visi pritartų tam, jog žmonėms, kurie turi gyventi su alkoholikas, reikia nemažiau paramos. Jie apsėsti problemos kaip ir patys alkohikai.

Dievas nuosekliai kovoja su Savo maištingais žmonėmis, bet tuo pačiu gali nelauktai pakeisti veiksmų planą su tikros malonės ir

gailestingumo dvasia. Gyvenantys su alkoholikais dažnai yra nenuoseklūs ir keičia savo elgesį. Vieną akimirką jie šaukia ant alkoholiko, grasindami pradedant mirtimi ir baigiant skyrybomis; kitą akimirką jie su užuojauta gelbsti juos nuo girtuokliavimo pasekmių, užtardami prieš kitus ir t.t. Jie noriai išklauso dar vieno pasižadėjimo pasikeisti ir priima jį už tikrą pinigą, nežiūrint gausybės panašių neišpildytų pažadų. Dievo kova su pasikartojančia nuodėme yra kitokia. Galų gale Jis veikia ryžtingai. Turiu pabrėžti, kad dabar aš kalbu apie užkietėjusius alkoholikus, o ne apie atsitiktinį girtumą. Galiausiai Dievas su meile atsiriboja nuo užkietėjusio nusidėjėlio. Dabar tai ir aptarsime detaliau.

2.4 Atsiribojimas

Norint ištraukti alkoholiką iš neigimo būsenos ir vėliau padėti jam nugalėti problemą, reikalingas įsikišimas. Tokiu pačiu būdu kaip Dievas įsikišo į mūsų beviltiškus gyvenimus, kad atvestų pas Save. Kryžius palyginamas su Dievu, griausmingai nusileidžiančiu iš dangaus žemyn. Veiksmingas įsikišimas į alkoholiko gyvenimą dažnai reiškia atsiribojimą nuo jo. Tai darydami mes parodome tą pačią meilę, kaip kad Dievas parodė per kryžiaus auką. Jis nepaaukojo Savo Sūnaus apimtas pykčio, ar susierzinimo, ar kad mes įkyrėjome Jam iki gyvo kaulo. Jis pasiaukojamai viską pasvėrė. Ir tai yra pavyzdys "Brolių Kristuje" šeimoms, kurios turi atsiriboti nuo alkoholiko.

Alkoholizmas yra nuodėmė. Kalbėkime atvirai. Pastarųjų 100 metų laikotarpyje pasaulis aplink mus visaip stengėsi supaprastinti šitą faktą. Alkoholizmo samprata progresavo nuo nuodėmės iki psichologinės problemos, ligos, o paskutiniu metu (kai kuriems) iki protinio sutrikimo. Tai gali būti visi išvardinti dalykai, bet vis tiek tai yra nuodėmė, nesvarbu iki kokių psichologinių sutrikimų ji atvedė. Šito suvokimas padės krikščioniui alkoholikui pamatyti problemą perspektyvoje. Netikintis neturi tokios privilegijos. Kaip Dievas kovoja su įpročiu tapusia nuodėme? Jis turėjo pakankamai patirties santykiuose su Izraeliu, neklusnia ir neištikima tauta. Dar daugiau pergyvenimų jis turi su mumis. Aklai pasidavusį nuodėmei Izraelį prilygina alkoholikams – pasigėrę ir atbukę atsakomybei prieš Dievą. Kaip pasielgė Dievas? Jis neatsakė jiems: "Ką gi, Izraeli, tai galas mūsų draugystei, nenoriu turėti nieko bendro su jumis, eikite šalin ir niekada nesirodykite Man". Ar Dievas atstūmė savo tautą? Jokiu būdu (Rom.11:1-2). Jam kilo noras viską sunaikinti ir pradėti iš naujo (Iš.33,34), bet Jis niekada taip nepasielgė. Pagal Ozėją, Dievas jautėsi kaip apgautas meilužis, vyras, vedęs moterį, kuriai patiko būti kekše. Todėl Jis sielvartavo dėl jų elgesio. Jis juos stipriai mylėjo. Jis pasiuntė Savo tarnus ir Savo Sūnų, kad susigražintų tautą (Mt.21:32-38). Nors ir žinojo, kad jie pasmerks

Jo Sūnų myriop. Skelbdamas apie Tėvą Jėzus raudojo dėl Jeruzalės, nuoširdžiai norėdamas, kad jie grįžtų pas Tėvą: "Jeruzale, Jeruzale..." (Mt.23:37). Palaidūno sūnaus istorija pirmiausiai pasakoja apie Tėvą, kantriai laukiantį, kad neklusnus, išsibarstęs Pagoniškame pasaulyje Izraelis sugrįžtų pas Jį.

Kitas Biblijos liudijimas kalba apie Dievą, atsitraukiantį nuo Izraelio, atsiribojantį nuo žmonių. Jis taip elgėsi ne dėl to, kad bijojo, jog jie suterš Jį, ar dėl to kad jie suerzino ar apsunkino Jį. Jie nesiliovė trikdę Dievą, įžeisdami Jo Vardą tarp pagonių. Ir vis tiek Dievo meilė tautai iškelia Jį virš problemos. Jis aukoja Savo meilę gėdai padengti. Dievas niekada nepaliks Izraelio. Tai kodėl gi Jis šitaip atsiriboja nuo jų? Tik jų naudai. Pasižiūrėkite į Biblijos įrodymus:

- Dievas paliko Izraelį, norėdamas išvalyti žmones; tai buvo dalis ugnies, išpūsančios iš jų nuodėgas (Ez.22:20-22). Jo atsiribojimas turėjo aiškų tikslą.
- Dievas paliko žydus, kad jų nuodėmės nuogumas būtų atskleistas – Pagoniško pasaulio akyse Jis daugiau neužtars jų (Ez.23:29).
- Izaijas naudoja faktą – Dievas paliko Izraelį – kaip pagrindą kreipimuisi į tautą, kad pastaroji grįžtų pas Dievą (Iz.2:5-6). Dievas pametė juos, kad jie galėtų grįžti pas Jį. Dievas visada norėjo susigrąžinti tautą.
- Dievas sako Izraeliui, kad Jis paliko juos, dėl to jie turi ieškoti Jo (Am.5:2,4).
- Dievas negrįš pas Savo tautą, *pakolei jie nesupras*, kad nelaimės ištiko juos, nes Dievas nebuvo su jais (Įst.32:17).
- 2Met.12:5,6 skaitome, kaip Dievas paliko Izraelį Šišako rankose; kaip tik šito pasekoje jie pakluso, ir Dievas grįžo į jų tarpą.
- Jis paliko Ezekiją, kad atskleistų pačiam Ezekijai, kas jo širdyje – Dievas tą jau žinojo, jam nereikėjo eksperimentuoti (2Met.32:31).
- Neh.9:28,31 naudoja tą patį hebrajišką žodį palikti/pamesti dviejose prasmėse. "Tu atidavei juos priešams į rankas... iš savo didelio gailestingumo jų nesunaikinai ir nepalikai". Dievas paliko Izraelį, tačiau išgirdo jų verksmą ir grįžo pas juos; bet plačiąja prasme Jis neatsisakė jų dėl Savo gailestingumo ir malonės. Sionas jaučiasi Dievo užmirštas, bet galų gale supranta, kad tai netiesa (Iz.49:14). Atrodo, kad tik akimirksniui Dievas paliko ją (Iz.54:6,7).

Tikriausiai visa tai yra kaip šablonas mums. Siaubingai sudėtinga atsiriboti nuo alkoholiko ir turėti tokius pačius tyrus motyvus kaip Dievo. Nes jūs buvote įskaudinti, įžeisti, jums buvo pasinaudota... bet būtent čia išbandoma tikra meilė ir dievobaimingumas. Mes

negalime visiškai palikti šeimos narį alkoholiką. Bet mes galime atsiriboti/palikti jį tam tikram laikui tarpui. Dievas atsiribojo, turėdamas galvoje planą ir tikslą; tai nebuvo vien pyktis, susierzinimas ir pavargimas nuo žmogiškų silpnybių. Jei Dievas būtų tęsęs aktyvius santykius su Izraeliu per betikslį nuodėmės, teismo, miglotos atgailos, pažadų pasikeisti, atleidimo, nuodėmės, teismo... ciklą, tikrovės klausimai nebūtų išspręsti. Atsiribodamas nuo žmonių Dievas palieka juos vienus su savimi, kad jie suprastų situaciją ir nuoširdžiai atgailautų. Ko Dievas ir siekia. Tačiau atsiriboti sunku ir skausminga net pačiam Dievui.

Osijas aprašo Dievo širdies skausmą tokioje situacijoje. Aš manau, kad tai vieni iš stipriausių žodžių Biblijoje: "Efraimai, kaip galiu tave atmesti? Izraeli, kaip galiu tave apleisti? Negi galiu padaryti tave kaip Admą ar pasielgti su tavimi kaip su Ceboimais. Mano širdis neleidžia man to padaryti! Mano gailestingumas tau per stiprus! Nebausiu tavęs degančiu įniršiu, nebenaikinsiu Efraimo, nes aš esu Dievas, o ne žmogus; aš esu Šventasis tarp jūsų ir su pykčiu neteisiu" (Oz.11:8-9). Čia Visagalis Dievas kovoja su Savimi. Jis pažadėjo nubausti juos Savo degančiu įniršiu, sunaikinti juos Sodomos teismu, nes jie elgėsi blogiau net už pastaruosius. Bet Jis neleido Sau šitaip pasielgti. Nes jis mylėjo žmones. Arba dar: "Palikau savo Namus, atmečiau savo paveldą. Savo numylėtinę atidaviau jos priešams į rankas" (Jer.12:7, 2Kor.21:14, Ps.78:60). Pastebėkite, kad anksčiau Dievas pažadėjo (naudojamas tas pats hebrajiškas žodis) niekada nepalikti/nepamiršti Savo žmonių (1Sam.12:22, Ps.94:14). Bet Jis buvo priverstas taip pasielgti Izraelio tautos naudai. Nesijauskite pakliuvę į ankstesnių pažadų spąstus, kai alkoholizmas buvo pradinėje stadijoje, ir jūs norėjote paremti ir būti su juo/ja jų nuodėmėje. Bet savaime aišku, atsiribojimas turėtų būti paskutinė įmanoma priemonė.

Jums reikia atsiriboti nuo alkoholiko, galbūt net fiziškai paliekant jį. Nesvarbu, kaip smarkiai jūs pykstate ant žmogaus, vis vien bus labai skaudu tai įvykdyti. Dievas žino jūsų skausmą, Jis bus šalia jūsų. Jis pergyvena visa tai daug kartų Savo nepaklusnių vaikų atžvilgiu. Toks atsiribojimas būtinas jūsų pačių gerovei, kaip būtinas ir alkoholiko atgailai. Priešingu atveju jūs tapsite priklausomais, jūsų asmenybė bus sujaukta kito žmogaus silpnybe. Tai priešingybė nepriklausomam Dievo vaikui, augančiam tiesiai į viršų lyg palmė, pasodinta prie tekančio Dievo žodžio vandens (Ps.1:3). Bus sunku pademonstruoti tokį atsiribojimą. Būdai skirsis priklausomai nuo atskiro atvejo. Fizinis atsiribojimas nėra automatiškas ar būtinas kelias, nebent jei alkoholikas piktnaudžiauja jumis. Bandykite parodyti meilę, bet ne simpatiją, pastaroji tik paskatintų alkoholiką jo klaidingame kelyje. Niekada neatsiribokite dėl pykčio priešasčių, bet geriau dėl meilės. Paaiškinkite, ką jūs darote ir kodėl.

Paiškinkite, kad jūs daugiau neužtarsite alkoholio, ieškodami pateisinimo kitų atžvilgiu, keisdami pasiteisinimus jo ar jos girtuokliavimo uždangstymui. Jūs neskatinsite gėrimo duodami pinigų, pirkdami alkoholį. Paiškinkite, kad jūs stengiatės tarnauti Dievui kitais būdais, o ne tik būti įpainiotam į alkoholio gyvenimą. Paguoskite juos, kad atsiribojimas nereiškia apleidimo. Jūs mylite juos. Dievas myli mus, ir mūsų nuodėmės niekada nepakeis mūsų vertės prieš Jį Kristuje. Jos greičiau paveiks mūsų praktinius santykius su Juo. Paiškinkite alkoholiui, kad jūs stengiatės nuoširdžiai veikti, sekdami Biblijiniais principais, kaip kad Dievas elgėsi su Izraeliu. Užtikrinkite, kad atsiribodami jūs neteisiatė jų. Pabrėžkite, kad jūs irgi turite įpročių virtusių nuodėmių kitose gyvenimo sferose. Būkite atsargūs ir neparodykite, kad jūs esate šventesnis nei jie, ar vertesnis prieš Dievą nei jie vien dėl to, kad jūsų nuodėmės nėra tokios atviros. Priminkite jiems citatą iš 1Tim.5:24, kuri sako, kad "kai kurių žmonių nusidėjimai esti žinomi pirma teismo, o kai kurių paašškėja tik vėliau". Nuoširdžiai galite pridurti, kad jūs telpate į antrąją kategoriją. Ir kad jus tai neramina.

Leisk Vykti Ir Leisk Dievui

Galų gale tai turi būti "Leisk vykti ir leisk Dievui" atvejis. Tačiau savaime aišku, kad tai nėra tas pats kaip bėgimas nuo problemos. Negalime pakeisti ar kontroliuoti kitų, nors visi kažką turime iš "Kristaus komplekso", Dievo jėgos, dėl ko galvojame, kad pakeisti kitą žmogų yra pagal mūsų jėgas. Nejaukiai jaučiamės, jei nepasiseka to pasiekti. Tikra meilė "neieško sau naudos" (1Kor.13:5). Mūsų meilė alkoholiui turi būti tyra, tai ne dalis savimybės. Jėzaus pasitikėjimas savimi nepriklausė nuo Jam pritariančių žmonių kiekio. Jis turėjo dienotvarkę, bet nė karto ja neapsunkino kitų. Mūsų veikimo ribos turi būti griežtai apibrėžtos, kad mes netaptume priklausomais nuo girtuoklio, nebūtume apsėsti juo iki tokio laipsnio, kad tai žalotų mus pačius ir mūsų santykius su Dievu. Darbo jėgos tekamumas tarp alkoholikų patarėjų rodo, kad net profesionalams lengva parklupti. Galų gale mes galime garantuoti tik už savo atsaką įvairiose situacijose. Pasistenkite įvesti reguliarią rutiną namuose. Tai išeis į naudą ne tik į situaciją įveltiems vaikams, bet padės jums kontroliuoti prieš tai buvusią chaotišką namų tvarką. Nustatykite pastovų valgymo laiką. Kadien tuo pačiu laiku skaitykite Biblijos ištraukas. Tuo pačiu laiku eikite miegoti. Alkoholikas negalės sutrukdyti šių procesų vyksmui. Kelis kartus perskaitykite 37-ą psalmę. Pastebėkite, kiek kartų mums pakartojama "neapmaudaukite" bet kokiomis aplinkybėmis. Dėl to kad mes turime asmeninius santykius su Viešpačiu ir asmeninę amžino gyvenimo Karalystėje viltį. Nervinimasis yra vienas iš būdingiausių šeimų su alkoholikaus požymių.

Vos tik alkoholicas išeis iš neigimo būsenos, jums atsivers gausybė realistiškų galimybių. Galima kreiptis į profesionalius patarėjus, kaip iš "Brolių Kristuje", taip ir iš pasauliečių tarpo. Anoniminiai Alkoholicai turi daugybę filialų visame pasaulyje. Mano patarimas būtų be abejonės kreiptis į kvalifikuotą krikščionį patarėją, kuris vadovaujasi Biblija. Kai tik alkoholicas išreiškia norą priimti pagalbą, su Dievo palaiminimu "liga" gali būti išgydyta! Tik 15 % Amerikos alkoholicų savo valia eina gydytis. Daugumą ten atveda kiti, kuriems ne tas pats.

2.5 Kantrumas Ir Atlaidumas

Nėra greitų vaistų nuo alkoholizmo. Nesitikėkite žaibiškų rezultatų. Tai savaime yra iššūkis mūsų tikėjimui į Dievą. Brolis John Thomas mėgdavo sakyti, kad Dievas atrodo žmonėms kaip "niekur neskubantis". "Būk kantrus ir lauk Viešpaties" (Ps.37:7), taip sakė Dovydas. Tai turėtų būti įmanoma pasiekti bet kokioje situacijoje. Alkoholicams reikalinga vieta, kur jie galėtų sugrįžti ir nesijaustų sugėdinti suklypus, kad galėtų pradėti viską iš naujo. Tokia "vieta" galėtų būti virtuvės stalas ir pasikalbėjimai su dukra ar žmona. Bet ši "vieta" negali būti ten, kur nesėkmė užslepia ar kur tikra jų elgesio vertė sumenkinama. Gėda ir kaltė pakiš koją ir užtvirtins alkoholicą situacijoje. Ši "vieta" būtinai turi būti vilties, pasitikėjimo ir nuoširdumo oazė. Jokiu būdu negalima sugriauti alkoholicą pasitikėjimo, skleidžiant paskalas apie jį, ypač nusivylimo periodais. Šios virtuvinės konferencijos, ar kas tai bebūtų ir kur tai bebūtų, turi būti tikrove, kur alkoholicas nebūtų sugėdintas, kai jis ieško drašos pasižiūrėti į save ir išspręsti problemą. Jiems reikalingas tikslus grįžtamasis ryšys, kad jie galėtų susidaryti paveikslą tikrovių, kurių jie stengėsi išvengti. Jie turi išgirsti iš jūsų, kad jų žodžiai, principai ir veiksmai absoliučiai prieštarauja vienas kitam.

Malda

Malda yra veiksminga. Ji iš tikrųjų keičia įvykius. Dievas nori padėti asmeniui, už kurį meldžiasi kiti. Dievas išgydė suparalyžuoatą žmogų, kai išvydo jo draugų tikėjimą (Mk.2:5). Po kiekvieno pokalbio su alkoholicu trumpai pasimelskite. Samuelis sakė, kad liautis melstis už nusidėjėlį Izraelį būtų nuodėmė prieš Dievą (1Sam.12:23). Nelaimė pati savaime prašosi maldos. Nereikalinga rauda, kuria meldžiamasi iš mečetės bokšto; alkoholicą tragiška nelaimė prašosi maldos. Alkoholicą šeima – jie vadinami bendraalkoholicais – gali susidurti su pagunda supaprastinti maldą, paversti ją rutina, iš tikrųjų netikint, kad Dievas išgirs. Štai kodėl tikra malda Šventajame Rašte vaizduojama kaip kova, grumtynės su savimi ir Tėvu. Dievas atsižvelgs į maldą, jei pastaroji bus pakankamai intensyvi ir nuoširdi, jei joje bus užtektinai asmeninės

ugnies. Kai meldžiamės "teateina Tavo Karalystė", prašome, kad Dievo ketinimai mūsų gyvenimuose išsipildytų kaip Jo valia, taip ir mūsų pastangomis. Mes prašome, kad Jis taptų galutiniu autoritetu mūsų gyvenimuose, kad lydėtų mus prie įėjimo į tikrai artėjančią Karalystę. Kasdien turime paklusti Dievui maldos pagalba.

Alkoholizmo neviltis, jo paslaptingumas ir neišsprendžiamumas, išskyrus tik prašant pagalbos iš "aukštesnės jėgos", yra stipri motyvacija maldai. Jūs esate Jeremijaus situacijoje. Jis gyveno atsimetėlėje Judėjoje, kuriai buvo pasiūsta sausra kaip prakeiksmas už jų nuodėmes: "Ar gali kuris iš tautų stabų duoti lietaus? Ar gali pats dangus siūsti būriais lietu? Argi tai ne tu vienas, Viešpatie? Mūsų Dieve, mes dedame viltis į tave, nes tik tu visa tai padarei!" (Jer.14:22). Malda yra pilna vilčių. Neviltis tikriausiai yra pagrindinė emocija tarp besirūpinančių alkoholikais. Jei mūsų asmeninė teritorija yra saugi, galime nuoširdžiai džiaugtis mūsų laukiančio amžinojo gyvenimo Viltimi. Bet jei mes tikime, tai jau yra pagrindas net mūsų alkoholiko draugo vilčiai. Įsivaizduokite sau, kaip Tėvas laukia paklydusio sūnaus besugrįžtant. Jis negirdėjo, kad sūnus galėtų sugrįžti. Jis kasdien laukė ir tikėjosi (Lk.15:20). Dievo optimizmas yra nuostabus įkvėpimas – jei mes leisime Jam būti tokiu. "Viešpats artimas kiekvienam, kas jo šaukiasi, visiems, kas jo nuoširdžiai trokšta. Jis tenkina norus tų, kurie jo pagarbiai bijo, jis girdi jų šauksmą ir juos gelbsti" (Ps.145:18-19).

Turite žinoti, kad Anoniminiai Alkoholikai organizuoja susitikimus alkoholikų šeimoms. Yra paramos grupės tarp "Brolių Kristuje", kurias aš labai rekomenduočiau.

Gilesnis Tyrimas Atgaila

Ir Atleidimas

Nepasisekusi Draugystė

Mt.5:48 nustato matą: "Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas". Jeigu Dievas nepriims mūsų pasiekimų žemesniame lygyje, nei Jo paties teisingumas, apie kurį skaitome Jo žodyje, niekas nebus išgelbėtas. Kiekvienas iš mūsų tikimės, jog Dievas toleruos mūsų nesėkmes, kad galų gale pasiektume aukščiausią lygį. Pvz., vedybų kontekste, "Brolių Kristuje" poros nesugeba mylėti vienas kito taip, kaip Kristus mylėjo bažnyčią. Kaip mes teisiame, taip iš tikrųjų ir būsime teisiami. Ar tai negasdina mūsų? Turime būti *ypač* atsargūs, rodydami toleranciją tiems, kuriems nepasiseka pasiekti to lygio.

Sugebėjimas Atsilyginti

Mūsų nepasisekusi draugystė turėtų būti sutvirtinta mūsų bendru Dievo atleidumo patyrimu. Niekada negalėsime atsilyginti, ką mes skolingi Dievui. Viena nuodėmė veda į amžiną mirtį; nusidėjus negalime sugrįžti atgal ir iš naujo pergyventi tas minutes, valandas, dienas ar metus, kada visa tai įvyko. Visa, ką galime padaryti, yra pasitikėti Dievo malone ir tikėti, kad Dievas panaikins tos nuodėmės pasekmes. Kadangi mums atleidžiamos skolos, kurių niekada negalime gražinti, mūsų prašoma dosniai atleisti broliams jų kur kas mažesnes skolas. Pasirodo, kad žmogus, turėjęs mažesnę skolą, galėjo ją greičiau atiduoti, nei tas, kuris buvo skolingas labai daug. Mes neturėtumėme svarstyti mūsų brolių *galimybės* gražinti jų nuodėmės skolą. To moko alegorinis pasakojimas. Mes neturėtumėme *svarstyti* žmonių *galimybės* atgailauti. Dievas nesvarsto *mūsų* sugebėjimo atsilyginti Jam – kadangi mes jokia būdu negalime to padaryti.

Nuoširdus Atleidimas

Turime atleisti savo broliams, kaip Dievas atleidžia mums (Ef.4:32). Dievas ištrina dvasinį nuodėmės įrašą. Jis nepanaudos to įrašo lygtyje, kurios rezultatas nuspręstu, ar mums galima atleisti. Alegoriniame pasakojime Kristus „nuoširdžiai“ atleido skolininkams. Atleidimo nuoširdumas nereiškia, kad prieš tai viskas buvo smulkmeniškai apskaičiuota. Dievo nuoširdus atleidimas taip pat matomas Ps.130:3 „Jei tu, Viešpatie, paisysi nuodėmių, tai kas, Viešpatie, išliks gyvas?“ Dievas nepaženklinu nuodėmės. Mūsų meilė broliams neturėtų registruoti jų praeities nuodėmių (1Kor.13:5-7). Jei mes atsisakome draugystės dėl žmonių praeities nuodėmių *pasekmių*, nuodėmių, už kurias jie jau atgailavo, būtent tada mes ir „ženkliname“ blogį. Dievas nesielgia su mumis pagal mūsų nuodėmių rūšį ar dydį (Ps.103:7-12).

Jūs galbūt susidursite su broliais, kurie sieks įtikinti jus, kad mes turime atsižvelgti į kai kurias nuodėmės kategorijas. Kurie teigs, kad už vienas nuodėmes turi būti atgailaujama atvirai, o už kitas (pvz., pykčio priepuolis) gali būti atgailaujama privačiai. Jūs turėtumėte atsižvelgti į Biblijos poziciją šiuo klausimu.

Nuodėmės Kategorijos?

Petras sunkiai galėjo suprasti, kad nuodėmės pakopos ar jų kiekis yra nesvarbus. „Septyniasdešimt kart septyni“ kartai rodo, kaip smarkiai jis klydo. Net jei brolio atgaila žmogišku supratimu atrodo neįmanoma (490-as kartas per dieną įtikintų bet ką!), mes vis tiek turime prisiminti testamento malonę. Patebėkite, kad reikėjo tik žodinės atgailos – Viešpats sakė, kad atleidžiantis turi tai priimti, o ne reikalauti fizinio „atsisakymo“ įrodymo. Graikų kalboje atgaila

verčiama kaip žodžių junginys "po to galvoti kitaip". Atgaila iš esmės reiškia pasikeitusią *galvosena*. Sunku nuspręsti, ar ji egzistuoja kito žmogaus širdyje. Naujasis Testamentas Senajame dažnai vadinamas "malone" ir/ar "tiesa". Jei esame toje sutartyje, mes nuolatos gyvename *malonėje/gailestingume*. Mums neskiriama malonė tik tais momentais, kai meldžiame atleidimo. Tai yra nuolatinė būseną. Mes *joje* gyvename. Jei tai įvertintume, neįsivaizduotume mūsų gailestingumo kitų atžvilgiu kaip kažko, kuo tik retkarčiais "apdovanojame". Mes pastoviai būtume pasiruošę atleisti, kaip kad Dievas elgiasi mūsų atžvilgiu.

Kai kurie galvoja, kad mes nuodėmiaujame tik retkarčiais, ir kai atgailaujame, mums atleidžiama. Toks požiūris ignoruoja nuodėmingumo laipsnį ir santykio su Dievu prigimtį. Net viduryje savo nuodėmių mes esame sutartyje su Dievu. Kaip ir Izraelis buvo, kol nesulaužė sutarties. Lygiai taip pat ponja Petraitienė šeimyninio ginčo su ponu Petraičiu metu vis tiek yra ponja Petraitienė. Ne mūsų kompetencijoje yra nutraukti kitų ryšių su Dievu. Visa, ką mes galime padaryti, yra atkakliai laikytis pagrindinių sutarties principų. Bet kuris, atsiribojęs nuo sutartį apibrėžiančių principų, turėtų būti pašalintas iš brolijos, kadangi jis/ji atsisako suprasti, kad tai yra kaip varžtai ir veržlės, sutvirtinantys sutarties konstrukciją. Su tais, kurie yra sutartyje su Dievu, turime elgtis pagal nuolatinės malonės pavyzdį, kokią Dievas rodo mums.

Griežtas Mokytojas?

Dievas nėra griežtas mokytojas su minkšta širdimi, sakantis: "Ką gi, šį kartą aš tau atleisiu, bet nepakliūk man kitą kartą". Jis žino, kad jis vėl pagaus mus, ir mes tai žinome. Jo malonė egzistuoja nuolat, bet jei mes norime pasinaudoti ja ateityje, turime *išpažinti* nuodėmę ir *pripažinti*, kad gyvename Jo malonėje. Kai mes krikštijamės, tampame sudedamąja Kristaus dalimi. Dievas žiūri į mus, lyg mes būtume tobuli kaip Kristus. Dievas priskiria mums Savo asmeninį dorumą per Kristų, net jei mes ir nesame tobuli dėl savo nepaklusnumo įsakymams. Tai yra pagrindas pateisinimo per tikėjimą, nei vien per paklusnumą ir nuodėmių atsisakymą. *Perspektyvoje* mes jau išgelbėti, visos mūsų ateities nuodėmės perspektyvoje buvo atleistos krikšto metu. Mes čia ir dabar esame dangiškosiose vietose su Kristumi. Dievo elgesys su mumis turėtų būti pavyzdžiu, kaip elgtis su kitais. Mes lygiai taip pat turime matyti viens kitą lyg būtume tobuli: "Verčiau būkite malonūs, gailestingi, atleidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje jums buvo atlaidus" (Ef.4:32). Paulius nesako, kad turėtume atleisti taip, kaip Kristus *atleidžia* mums. Mums atleidimas buvo garantuotas krikšto metu - nuodėmės valdžia mūsų gyvenimuose buvo nugalėta krikšto į Kristaus mirtį metu. Juk pastaroji sunaikino velnią. Taigi bet kas

pasikrikštijęs į Kristų nebetarnauja nuodėmei, nebent jie palieka Kristų. Neabejotinai žinome, kad praktikoje mes visi tęsiame nuodėmiauti. Tačiau mūsų dvasinis žmogus yra Kristuje. Dievas stebi būtent *šitą* mūsų pusę, o ne velnią, gyvenantį mumyse. Ne mūsų jėgoms sunaikinti vidinį velnią – jį sunaikins mirtis (Rom.6:23). Kūniški rūpesčiai nepaklūsta Dievo žodžiui (Rom.8:7, Gal.5:17-18, Jok.3:8). Dievas reikalauja dvasinio žmogaus augimo. Mūsų gyvenimo būdas turi parodyti, kad naujas žmogus yra kur kas tikresnis „aš“, nei senasis. Kaip Dievas trokšta daugiau to naujo žmogaus mumyse, taip ir mes turėtume pastebėti naują žmogų mūsų broliuose. Atkreipkite dėmesį, kad prakeiktieji Mt.25:42-45 buvo pasmerkti už tai, ko jie *nepadarė*, o ne už tai, ką jie *padarė*.

Atgaila: Kada Ir Ar

Jei ketiname būti gailestingais už konkrečius įvykius, o ne pagal malonės principus, seka, jog turime žinoti, *kada* jis /ji atgailauja. Būtina atsargiai apsvarstyti klausimą: „*Ar galime žinoti, kada kas nors gailisi?*“ Jei atsakymas „Taip“, tai mes sprendžiame pagal išorinius požymius. Sakome, kad įvertinome kito dvasines pastangas visiškai teisingai. Nuosaikingesnis „Brolis Kristuje“ atsakys „Kartais“. Bet jei tai tiesa, darome prielaidą, kad žinome kriterijus, pagal kuriuos galime nuspręsti, ar kas nors atsivertė. Bet kokių Biblijinių įrodymų vadovausimės, kad nuspręstume, ar šitie kriterijai visiškai teisingi? Sunku neprieiti išvados: „*Ne, mes nežinome, kada kas nors apgailestauja*“. Atsivertimas turi įvykti prieš krikštą, krikštas nebus veiklus be atgailos; bet kaip mes galime *žinoti*, kada ir ar kandidatas atsivertė – todėl diskusijoje prieš krikštą retai klausama: „Ar tu atsivertei?“ Viešpaties įsakymas atleisti 490 kartų į dieną (Mt.18:22) moko mus, kad neturime sugebėjimo nuspręsti apie atgailos nuoširdumą; visa, kas yra pagal mūsų jėgas – tai atleisti.

Apgailestauti + Atsisakyti = Atleisti?

Dažnai ginčijamasi, kad „Mes galime tau atleisti, tik jei tu apgailestausi ir atsisakysi savo nuodėmės“. Tai skamba tinkamai, jei mes susidūrėme su viešesne nuodėme. Bet jei mes paversime šią formuluotę bendru broliją valdančiu principu, tada privalėsime nuolat vadovautis juo. Galime atleisti broliui, jei pastebime, kad jis atsisako savo nuodėmės. Jei šis principas būtų primetamas kiekvienai nuodėmei, turėtume bemdruomenę, kurioje negalėtume „palaikyti tarpusavio meilę“ (Ef.4:2) dėl mažiausios smulkmenos. Bendruomenę, kurioje kiekvienas būtų įrėmęs ginklą į kito pakaušį, kol pastarasis neatsisakys silpnybių.

Tokioms "nuodėmėms" kaip atsitiktinis girtumas, pykčio priepuolis, sutuoktinių laikinas išsiskyrimas ir kt. "Broliai Kristuje" (bendru atveju) niekada nesakydavo: "Negalime jums atleisti, kol neatsisakysite tokio elgesio". Vietoj to visada egzistavo pakantumo ir atlaidumo dvasia. Kaip ir Dievas pakančiai atleidžia mūsų slaptus trūkumus. Taigi kodėl vadovautis šiuo principu "Neatleisti, kol nebus atsisakyta" vienos gyvenimo situacijose, o kitose praleisti pro ausis? Visi mes nuodėmiaujame, gailimės ir vėl grįžtame prie tos pačios nuodėmės! Visi mes kovojame su pasikartojančiais trūkumais ir suklumpame. Ar iš tikrųjų yra toks didelis skirtumas tarp asmeninių ir viešų nuodėmių? Visada turime atspindėti Dievo nenugalimą *troškimą* kantriai vesti žmogų į atgailą. Luko Evangelijoje 15 yra du pasakojimai apie atgailą – paklydusi avėlė ir pamesta moneta – kuriuose atsivertęs nusidėjėlis iš tikrųjų nesigaili dėl savo veiksmų. Dievas ieško jų, *kol* suranda; nei vienas iš jų faktiškai nesigaili ir neieško būdų sugrįžti. Iš tikrųjų moneta yra negyva, ji negali gailėtis. Tai buvo moters kaltė, kad moneta pasimetė. Visi šitie pavyzdžiai yra tikriausios hiperbolės – didžiulis padidėjimas teiginiui įrodyti. Mūsų klystkeliai nėra Viešpaties kaltė. Tačiau šituose pasakojimuose Jis kalba, *lyg tai būtų* Jo kaltė, norėdamas parodyti, kaip smarkiai Jis trokšta mūsų sugrįžimo pas Jį. Panašiai Jehova lygina save su beverčiu vyru, kuris paliko Savo mylimą jauną žmoną Izraelį (Iz.54:6). Žinoma, turime panaudoti savo laisvą valią ir atgailauti, bet Viešpats lygina mus su daiktais, kurie *negali* gailėtis ir neatgailauja. Nežiūrint į tai visi jie gražinami atgal, dėka Viešpaties begalinių ieškojimų ir tėviško rūpesčio. Prašome palyginti tai su Petro komentaru apie Viešpaties išaukštinimą. Tai buvo padaryta, norint suteikti *atsivertimą*, o ne vien tik atleidimą Dievo žmonėms (Apd.5:31, 11:18 palyginkite su 2Tim.2:25). Tai Jo atlaidumo žmonėms mastas. Ne tik atleisti, bet parodyti Savo neprilygstamą malonę kur kas toliau – netgi garantuojant atsivertimą žmonėms. Viso šio šviesoje turime paklausti savęs, kokia dalis atgailos yra mūsų asmeninis pasiekimas. Ne visi pasimetę nusidėjėliai sugrįžta atgal, tačiau Viešpats kalba taip, lyg Jis ieškos jų visada, bet kokiu atveju, *kol* jie sugrįš. Šių hiperbolių tikslas yra mokyti mus, koks didelis Jo troškimo susigrąžinti paklydusius mastas. Turint tai omenyje, kas gi esame mes, kad pradėtume kamantinėti brolių, atsivertė jis ar ne, jei jis sako tai padaręs ir atitinkamai elgiasi?

Prieš Dievą Ir Žmones

Be abejonės yra skirtumas tarp silpno brolio, kuris nusideda prieš broliją ir nusideda prieš Dievą. Lk.15:18,21 leidžia suprasti, kad čia egzistuoja skirtumas. Iš mūsų tikimasi tarpusavio atlaidumo, kaip kad Dievas atleidžia mums, tačiau tai nereiškia, kad jei vienas kitam atleidžiame, tai darome Dievo vardu. Jei tai tiesa, reikėtų, jog mes

primetame Dievui savo sprendimus apie Jo reakciją. Vietoj to yra atvirkščiai – Dievo atsakas mums apsprendžia mūsų veiksmus klystančio brolio atžvilgiu. Kad Dievas atleis, tik jei mes atgailausime *ir* atsisakysime savo nuodėmių gali būti arba gali nebūti visiška tiesa. Atrodo, kad Biblijoje nėra įrodymo, rodančio mums, kad *mes* turime atleisti kitiems būtent dėl šios priežasties. Mes atleidžiame kitiems vadovaudamiesi pavyzdžiu, kaip Jis atleido mums, ir kad Jis yra maloningas mūsų nuolatiniams paklydimams. Dievo atleidimo principas yra skirtingas – jis priklauso nuo asmens tikėjimo į Kristaus kraują. Mes neklausiamo silpno brolio, ar jis tiki į Kryžiaus kelio pergalę, prieš atleidžiant jam.

Atleidimas Be Atgailos?

Pastabus brolis ar sesuo sutiks, kad dažnai mums atleidžiama *be* konkretaus atsisakymo nuo nuodėmės. Todėl tai *turi* atsispindėti mūsų atsake kitų žmonių nuodėmių atžvilgiu. Žemiau esančios pastraipos yra to įrodymai:

- Dovydas meldėsi, kad Dievas apvalytų jį nuo "kalčių, kurių jis nejaučia" (Ps.19:13) – tokių, dėl kurių mes konkrečiai neatgailaujame, tačiau kurios Dievo akivaizdoje vis tiek yra nuodėmės. Visos nuodėmės yra nuodėmės – nuodėmė neapibrėžiama kaip tokia priklausomai nuo mūsų supratimo (tą liudija Mozės nusidėjimo aukos ritualas). Jei mes nesutinkame, kad mums atleidžiama už nuodėmes, dėl kurių mes nesigailėjome ir neatsisakėme, tada iš to seka išvada, kad mes *žinome* kiekvieną savo nuodėmę, ir kad net viena nuodėmė, už kurią neatgailavome, sutrukdytų mums išsigelbėti. Nė vienas iš mūsų nesugeba pažinti savęs taip ir tinkamai įvertinti Dievo teisingumo, kad tikrai atpažintų kiekvieną savo nuodėmę. Tik veidmainiai pretenduoja į kiekvienos iš savo nuodėmių išpažinimą. Taigi mes priversti pasikliauti išsigelbėjimu per malonę, tikėti, kad mums bus atleista už nuodėmes, kurių mes neatpažįstame. Jei tikimės bent kokio atleidimo be specialios atgailos, tai neturėtume vadovautis principu, kad *niekada* neatleisime savo broliams, kol jie išoriškai neparodys savo atgailos.
- Tėvas buvo pasiruošęs atleisti palaidūnui sūnui be jokio jo atgailos įrodymo. Tereikėjo tik paprasčiausio atsiprašymo. Iš tikrųjų, atrodo, kad vien tik to fakto, kad sūnus *norėjo* sugrįžti į Tėvo namus, pakako garantuoti jo priėmimą ir nupenėto veršio paskerdimą puotai.
- Turime laiminti/atleisti mus persekiojantiems (Rom.12:14; palaiminimas ir atleidimas glaudžiai susiję Šventajame Rašte). Aišku, kad tai turi būti padaryta nelaukiant, kol persekiojantis liausis ar atsivers.

- Viešpats pastebėjo ryšį tarp to, kaip nuodėminga moteris nesiliovė bučiavusi Jį ir kaip ji smarkiai "mylėjo" (Lk.7:45, 46). Tada Jis papasakojo apie ją ir Simoną Farizietį. Esmė tame, kad jie abu buvo Jam skolingi. Jis atleido skolą ir laukė atitinkamos reakcijos iš jų. Nėra jokio įrodymo, kad Simonas atgailavo prieš gaunant atleidimą.
- Mes turime atleisti žmogui, kuris "pasigaili" dėl tos pačios nuodėmės 490 kartų į dieną. Visiškai akivaizdu, kad jų atgaila nebuvo nuoširdi. Bet mes vis tiek turime atleisti.
- Viešpats meldėsi, kad kareiviams būtų atleista, nes "jie nežino, ką jie daro". Tai, kad jis prašo jiems atleisti, rodo, kad jie buvo kalti, bet nenutuokė apie tai ir todėl nesigailėjo. Kaip jie galėjo apgailėstauti dėl Kristaus nukryžiuavimo tuo metu, kai jie tai vykdė? Galbūt jie sielvartavo dėl to, ką juos privertė daryti dėl susiklosčiusių aplinkybių. Kristus žinojo, kad atleidimas įmanomas be ypatingos atgailos ir atsisakymo. Atsakymas, "kad tai galima pritaikyti tik nežinomoms nuodėmėms!" yra netinkamas – Kristaus požiūris paneigia hipotezę, kad atleidimas gali būti garantuotas *tik tada*, jei yra atsisakymas nuo nuodėmės.
- Dievas atleidžia žmonėms, remdamasis jų tikėjimu į Kristaus kraują, ir to įrodymu per krikštą; "ne dėl mūsų atliktų teisumo darbų" (Tit.3:4-8). Dievas išgelbės *ne* už atliktus darbus. Turime būti atsargūs ir nereikalauti, kad "atsisakymas" nuo nuodėmių būtų demonstruojamas fizine prasme, tai būtų pateisinimo per darbus propagavimas. Viena nuodėmė nusipelno mirties. Joks atgailos kiekis nepakeis šito teiginio. Dievo išsilaisvinimo kelias yra mūsų buvimas Kristuje. Tada Jis matys mus, *lyg* mes būtume Kristus, priskirs mums Jėzaus tobulo charakterio bruožus. Žinoma, tikras tikėjimas pasireišk darbuose. Tačiau nė vienas iš mūsų neturi tokio tikėjimo, kokį mes turėtume turėti, ir dėl to nė vieno iš mūsų triūsas nėra pakankamas. Reikalauti tikėjimo įrodymo per konkrečius darbus, pvz., konkrečių permainų vedybinėje situacijoje, reiškia atkakliai tvirtinti, kad tarp tikėjimo ir būtent tokio tipo darbų yra neginčijamas ryšys. Tačiau mes nesame tokie griežti savęs pačių atžvilgiu. Kiekvieno iš mūsų tikėjimas ir darbai yra toli nuo užbaigtumo. Vienas iš didžiausių tikėjimo į Kristaus darbus pasireiškimas yra noras laužyti duoną. Būtent tai neleidžiama daryti tiems, kurie prisipažįsta turį sunkumą tikėjime į jų išgelbėtoją.
- Evangelijoje pagal Matą 18:26 žmogui buvo atleista jo skola dėl jo noro gražinti ją, nors iš tikrųjų jis negalėjo atsimokėti. Tam tikra prasme nuodėmė negali būti atmainyta, ji tegali būti uždangstyta. Iš šio žmogaus buvo tikimasi, kad jis, gavęs atleidimo pamoką, maloningai pasielgs su savo broliu.
- "Nuodėmė yra įstatymo pažeidimas". Todėl kiekvienas iš mūsų tam tikra prasme gyvena nuodėmėje. Mums reikia apsivalyti nuo

Brolis gali rūkyti; jam atrodo, kad kiekvienas dūmas yra nuodėmė, nes jo samonė smerkia jį. Tačiau tai neįtakoja, ar mes praleisime pro pirštus jo silpnybę ir toleruosime jį brolijoje. Vėlgi nesuderinama toleruoti brolių, kuris pripažįsta gyvenęs tokį gyvenimo būdą, kuris vienu aspektu yra "nuodėmingas", ir netoleruoti brolio, kuris turi dvasinę problemą kitoje srityje. Ar galime įrodyti, kad *mes* turėtume įvertinti nuodėmės sunkumą vienas kitame. Ir kaip mes galime įrodyti, kad pvz., pykčio priepuolis yra geresnis ar blogesnis nei bet kuri kita nesėkmė?

Iš pateiktų teiginių turėtų būti akivaizdu, kad lygtis "Atleidimas = apgailestavimas + atsisakymas" yra visiškai neteisinga. Nėra nei menkiausias tiesos trupinėlė. Net jei tai būtų tiesa žiūrint iš Dievo pozicijos, ar tai tinkama taktika mūsų atlaidumui kitų atžvilgiu? Ir kur yra įrodymas, kad turime atsisakyti draugijos su tuo, kuriam negalime atleisti?

Du Matai?

Turime sutikti, kad Dievas nustato ypatingai aukštą lygį, bet yra pasiruošęs priimti iš mūsų žemesnio lygio pasiekimus. Mes visi kasdien ir kas valandą pažeidžiame tuos pačius Jėzaus įsakymus. Nežiūrint į tai turime tvirtą viltį išsigelbėti. Todėl paklusnumas įstatymams nėra vienintelis rekvizitas išsigelbėjimui. "Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas" (Mt.5:48) – nėra vienas neįvykdome to paklusnumo prasme. Įmanoma kasdien nepaklusti Kristaus įsakymams ir būti išgelbėtiems. Jei šis teiginys klaidingas, tada išsigelbėjimas galimas tik tuo atveju, jei pasieksime Dievo moralinį tobulumą, kas yra neįmanoma.

Jei Dievas toleruoja nepaklusnumą Kristaus įsakymams (mūsų tikėjimo į atpirkimą pagrindą), kaip *mes* galime nuspręsti, *kurį* iš šių įsakymų pažeidimą toleruosime mūsų broliuose, ir už kurį išvargsime jį iš brolijos? Jei mes negalime atpažinti nuodėmės sunkumo, sudėtinga kai kuriuos įsakymus paskelbti svarbesniais už kitus.

Dvasios mokyme apie santuoką 1Kor.7, nuolat pasireiškia idealaus mato nustatymo samprata, tačiau priimamas ir žemesnis lygis. Tą demonstruoja dažnas žodelio "Jei..." vartojimas pastraipoje:

- Geriau nesituokti, bet "jei veda, nenusidedi" (7:28).
- Tas pats "jei" vartojamas 7:10-11 "kad žmona nesiskirtų nuo vyro, o jei atsiskirtų..." Atsiskyrimas yra toleruojamas Dievo kaip nuolaida žmogiškai silpnybei, nors tai ir yra gyvenimo būdas, kuris neišvengiamai veda į besikartojantį įsakymų laužymą.

- savo prigimties, o tai yra kažkas, nuo ko mes negalime atsiriboti.
- Geriau našlėms vėl netekėti; bet jei jos vėl išteka, tai yra priimtina (1Kor.7:39-40; 1Tim.5:11).
 - Tas pats "dviejų matų" principas stebimas ir kitose pirmo laiško Korintiečiams vietose. Mėsa paaukota stabams buvo tik paprasta mėsa, bet Paulius nuolaidžiauja tiems su silpna sąžine (1Kor.8).
 - Panašiai 1Kor.9:12 Paulius sako galėjęs paprašyti Korinto broliją paremti jį finansiškai, bet jis pasirinko neprašyti. Tuo būdu jis pasirinko garbingesnę variantą iš dviejų.
 - Turėjęs kalbų dovanas privalėjo naudoti jas kitų mokymui, suprantamoms viešoms kalboms sakyti; bet Paulius buvo pasiruošęs leisti Korintiečiams kalbėti kalbomis tarpusavyje (1Kor.14:28). Nors šitai atrodo lyg ir prieštarautų jo prieš tai pasakytai minčiai apie *idealų* kalbos dovanos panaudojimą.
 - 1Kor.12:31-13:12 numato, kad Paulius pasuko vertesnio pasirinkimo keliu – vietoj to, kad naudotųsi Dvasios dovanomis, jis pasirinko meilės ir rašytinio žodžio tarnystę. Būtinai palyginkite tai su tuo pasirinkimu, kuris buvo įmanomas Fil.1:21-26 - Paulius galėjo mirti, bet pasirinko vertesnę ir sunkesnę, bei dvasiškai rizikingesnę kelią – gyventi dar keletą metų, kad sustiprintų savo brolius.

Nors yra nuolaidos silpnybėms, ir nors mes turime atsižvelgti į tai elgesyje vienas su kitu, tai žinoma nereiškia, kad galų gale niekada "nenubrėšime ribos" bendravimo klausimais brolijoje.

Dvasinė Ambicija

Visa tai nereiškia, kad Dievas nevertina dvasinių principų. Tai, kad Dievas toleruos žemesnę lygį turėtų paskatinti mus siekti aukštesnio, mielesnio Jam lygio. Tai turėtų tapti mūsų ambicija. 1Kor.7 rodo, kad Dievas toleruos žemesnę nei idealų principą santuokoje. Brolijos gyvenime tai sritis, kuri paprastai išprovokuoja daugiausiai skausmingų pasidalijimų. Senajame Testamente irgi yra toks precedentas. Abraomas gyveno pagal Edeno, o ne Mozės įstatymo principus. Edeno santuokos principas buvo toks, kokį skelbė Kristus. Betgi Abraomas turėjo ryšį su Hagara, o Jokūbas vedė dvi žmonas. Dievas toleravo šitą nukrypimą nuo vienas vyras-viena moteris idealo.

Netiktų samprotauti, kad tokie "neatitikimai" buvo toleruojami prieš įteisinant naująjį testamentą. Dievo moraliniai principai nepasikeitė Kristui mirus ant kryžiaus. Įsigalėjo naujasis testamentas. Mūsų akimis žvelgiant galėtų atrodyti, kad pasikeitimas iš senojo į naująjį testamentą buvo kur kas dramatiškesnis. Abu jie demonstruoja tuos pačius principus, tik skirtingais būdais. Dievo svarbiausias principas yra Jo malonė ir pasiruošimas atleisti žmogiškai silpnybei, tuo pačiu

abiejuose testamentuose.

Dievo Ieškojimas

Pranašų knygoje mums dažnai primenama, kad dvasinis gyvenimo kelias – tai Dievo *ieškojimas*. Turime ieškoti Jo veido (Ps.24:6, 27:8), kurio neįmanoma pamatyti (Iš.33:20). Kitaip tariant, neįmanoma rasti Dievo šiame gyvenime; tačiau visą savo mirtingą gyvenimą turime pragyventi dvasine kryptimi, *ieškodami* galutinės tobulybės. Pranašuose Dievo ieškojimas dažnai apibrėžiamas, kaip nuodėmių atsisakymas ir troškimas būti teisiais (Am.5:5,8,14,15). Niekam nesiseka tobulai ieškoti Dievo, iš to seka, kad nė vienas iš mūsų *visiškai* neatsisako savo nuodėmingumo.

Bendras to paties Dievo *ieškojimas*, to paties teisingumo supratimas mūsų gyvenimuose sujungia mus į broliją (Sof.2:3). Tai mus labiau suvienija, nei buvimas teisuoliais. O tie, kurie *ieško* blogio, nėra mūsų bičiuliai; nesugebantys įvertinti Dievo teisingumo, tie, kurių gyvenimas linksta į blogį. Daugelio žmonių su santuokinėmis problemomis sunkumai atvedė juos į tikrojo teisingumo paieškas. Vėlgi nėra pagrindo, kodėl turėtume atrinkti vieną teisingumo ieškojimo aspektą ir paversti jį indikatoriumi tikinčiojo gyvenime. Pvz., jei pora išsiskyrė, ar brolis retkarčiais girtuokliauja, tai neįgalina mūsų paskelbti, kad pastarieji ieško ne gėrio, o *blogio*.

Atrodo, kad nėra priežasties galvoti, kad turime atsakyti brolijos tam, kuris *pakankamai* neieško Viešpaties, tuo atveju, jei sutinkame, kad jie neieško blogio. Atgaila ir Dievo ieškojimas yra susiję; Izraeliui buvo atleista, kai jie ieškojo Dievo ir atgailavo (Jer.29:12-14). Nors yra pagrindo manyti, kad Izraelis tuo metu vis dar buvo dvasiškai silpnas. Kai kurie iš jų *troško* teisingumo, ir Dievas tai priėmė. Šis ryšys tarp atgailos ir Dievo ieškojimo reiškia, kad atsakius brolijos tam, kuris neatgailauja pakankamai, reiškia atsakyti brolijos už nepakankamą Dievo ieškojimą. Potekstė sako, kad likusieji ieškojome Dievo pakankamai, ir todėl radome Jį. O tai gryna veidmainystė. Apibendrinant Dievas nori, kad mes Jo ieškotume, bet ieškojimas nereikalauja *visiškos* atgailos ir nuodėmės atsisakymo.

3. Biblijos Atsakymas

3.1 Įvadas

Gyvenimas su alkoholizmu ugdo beviltiškumo dvasią. Tai pareiškimas, kad Dievas yra neįgalus. Tačiau tokioje situacijoje patikrinamas tikėjimas į Dievą. Mes galime turėti realią viltį, kad ateis geresni laikai. Malda keičia įvykius. Jėzaus asmenybės

metu būnant bešališkai teisingam. Tai išlieka pastoviu dydžiu pavyzdys keičia įvykius. Ir Dievas įstabiai keičia įvykius. Jis daro stebuklus, iš esmės keisdamas žmonių gyvenimus⁽⁹⁾. Tikime, kad jis darė stebuklus praeityje, nes teigiame tikį, kad Biblija yra Dievo žodis. Turime pastebėti ryšį tarp to, ką Jis darė praeityje ir to, ką Jis sugeba šiandien. Štai dėl ko Psalmėse taip dažnai grįžtama prie to, ką Dievas padarė, pvz., prie Raudonosios Jūros, ir kartu maldaujama, kad Dievas *tuoj pat* įsikištų į rašančiojo psalmę gyvenimą. Biblijos istorija nėra apgavystė. Tai nėra mirusi istorija besidomintiems. Įvykiai pilni jėgos ir svarbos, nes šis Dievas yra mūsų Dievas. Jo delnas nėra mažas, kad negalėtų išgelbėti ar padėti (Sk.11:23).

12 Anoniminių Alkoholikų žingsnių (žr. 1-ą priedą), lankymasis jų susitikimuose visuotinai pripažinti pažangiausiu metodu alkoholizmui nugalėti. Mums būtų gėda sutikti su šiuo neginčijamu faktu. Pastaroji organizacija netgi ne krikščioniška, nors kai kurie jų filosofavimo principai persipina su krikščionybe plačiąja prasme. Sumaniai ir jautriai pateikta tikroji krikščionybė turėtų būti kur kas veiksmingesnė nei "12 žingsnių" Anoniminiuose Alkoholikuose. Privalome ieškoti toli ir arti, norėdami sėkmingai spręsti šią problemą. Bet mes kaip brolija dar tik pradėdame atpažinti šią problemą, ką jau bekalbėti apie bet kokius veiksmus. Palaiminti neabejotina tiesa turėtų būti geriausia iš geriausių pasaulio akyse. Pasitelkus Biblijos tiesą spręsti alkoholio problemą yra viena iš daugelio sričių, kurioje galime tai įrodyti. Alkoholizmo klausimai susipynę su tiesa ir tikrosios nuodėmės prigimties pripažinimu, pagundos, Biblijos "velnio", Dievo ir Jo galios išgelbėti supratimu. Bet ši tiesa neturėtų likti tikta teorine, pasiūlomąja, teologine tiesa. Išėikime su ja į gatves ir parodykime jos jėga praktikoje ne tik pakeičiant gyvenimus, bet kokybiškai juos pertvarkant, kaip negali jokia kita terapijos sistema. Matote, alkoholizmo išgydymas yra žmogaus atvedimas į tiesą. "Brolių Kristuje" principų rinkinys yra "teisingesnis" arba Bibliškai tikslesnis nei bet kuris kitas, su kuriuo aš esu susidūręs. Šių principų tikslas – pakeisti gyvenimo būdą. Teisingi principai veda į teisingą gyvenimą. Teisingas gyvenimas turėtų išgydyti alkoholizmą. Tai sukuria mūsų bendruomenės potencialą, ypač kovoje su alkoholizmu.

3.2 Aiškumas Ir Tikrumas

Nuodėmės Tikrumas

Alkoholikas turi suprasti, kad tai, ką jis daro, yra ne tiek žalinga jam, kiek neteisinga prieš Dievą. Apskritai alkoholikams trūksta savigarbos. Jų įspūdis apie save yra labai žemas. Diskusija su jais tema "Tu skaudini save" neturės didelio svorio. Jie turi būti pripažinti kaltais prieš Dievą, įtikinti, kad jie skaudina Kūrėją ir

kasdienės duonos parūpintoją. Taigi, kas netvarkoje su alkoholizmu? "Biblija sako, kad tai yra neteisinga" būtų labai ribotas argumentas. Taip, Biblija iš tikrųjų pasmerkia alkoholizmą. Bet Dievo principams yra priešastis, jei nėra despotiški. Mažai tikėtina, kad alkoholicas atsivers prieš argumentą, sakantį "daryk tai ir nedrįsk šitai, vien dėl to, kad aukštesnė jėga taip sako".

- Alkoholizmas remiasi besitęsiančia melo psichoze. Sau, aplinkiniams. Tai ne atsitiktinis melas. Tai situacija, kai melas įkvepia žmogaus gyvenimą. Tiesos Dievas reikalauja iš mūsų būti teisingais su Juo ir "gyventi tiesoje", jei norime būti Jo vaikai.
- Turime gyventi dvasinį, o ne kūnišką gyvenimą. Kūniškas gyvenimas nesuteiks Dievui malonumo. Dėl to neturime lepinti kūno ir tenkinti jo geidulių (Rom.13:14). Turėti alkoholio atsargas, žinoti, kad kaimynas ūkininkas gamina svaigalus ir pan. yra būtent tai, ką Dievas draudžia daryti. Tai planavimas kūniškų geidulių patenkinimui. Pažengęs alkoholizmas – tai kruopščiai suprojektuotas elgesys. Alcoholicas gudriai suplanuoja įvykius, kad galėtų manipuliuoti situacija ir gauti bei piktnaudžiauti alkoholiu.
- Nors tam tikra prasme "viskas valia", bet Dievas *draudžia*, jei tai mus pavergia (1Kor.6:12, 10:23). Alkoholizmas – būtų tokia situacija. Žmogus pavergiamas. Dievas nori, kad tarnautume Jam laisvėje, nes Kristus išvadavo mus per kryžių (Gal.5:1). Dėl to neturėtume anuliuoti Jėzaus triūso ir leisti vėl būti įkinkytiems į nuodėmės vergystės jungą.
- Alkoholizmas yra apgalvotas ir užsispyręs atsisakymas mylėti. "Man tas pats" požiūris į save ir kitus nesuderinamas su Jėzaus pavyzdžiu ir jo mokymu. Jei mumyse nėra Jo dvasios/gyvenimo būdo ir mąstymo, mes nesame su Juo. Nenoriu tuo pasakyti, kad kiekvienas alcoholicas "ne su Juo". Alcoholicas neišvengiamai sugriauna šeimas; o jei žmogus nesirūpina savo šeima, jis yra "blogesnis už netikintį" (1Tim.5:8).
- Turime būti atviri prieš Dievą. Alcoholicas trukdo pažinti save, savo įpročius, kūnus, skausmą, santykius... kai Dievo žodis sako, kad Jo malonės dėka turi būti atvirkščiai.

Atsakomybė

Biblija moko, ir mūsų tarpe tai viena iš pirmųjų tiesų, kad žinojimas susijęs su atsakomybe. Man visiškai nerūpi, kaip tai susiję su klausimu, kas bus prikeltas ir teisiamas. Paprasčiausiai jei mes žinome, turime atitinkamai elgtis. Alcoholicams reikalinga pagalba, kad jie priimtų didesnę atsakomybę už savo elgesį. Ši atsakomybės jausmą juose pakeičia žlugdantis savęs gailėtis. Viena iš strategijų "Brolio Kristuje" alkoholio ar netgi netikinčiojo, kuris šiek tiek žino apie Evangeliją, atžvilgiu yra priminti ar išmokyti juos svarbiausių žinių apie Dievą. Kad jie yra Jo vaikai, sukurti pagal

Jo atvaizdą. Kad jie yra gyvybiškai svarbūs. Kad Jo Sūnus turėjo tokią pačią prigimtį, bet nė karto nenusidėjo ir atidavė Savo gyvenimą už juos. Visa tai reikalauja mūsų atsako Jam. Aš tikiu, kad štai čia Evangelijos propagavimas gali eiti koja į koją su pagalba ir alkoholio gloga. Kuo daugiau jie žinos apie "aukštesnę jėgą", tuo atsakingesni bus prieš Dievą, o atsakingumo jausmas prieš "aukštesnę jėgą" yra lemiamas atsirasti motyvacijai mesti gerti.

Mūsų Ribotumo Supratimas

Žmogiškų apribojimų supratimas yra 12-os Anoniminių Alkoholikų žingsnių programos raktas. Besirūpinantis alkoholiku turi suvokti, kad jis ar ji negali būti alkoholio Išganytojas. Permaina negali įvykti per jėgą. Tai gražina mus prie pirminio klausimo. Ar mes tikime, kad Jėzus reiškia "Išganytojas"? ar tikime į Jį? Tik Tėvas ir Sūnus iš esmės gali pakeisti žmogaus gyvenimą. Galime melstis ir prašyti jų. Aistringa malda yra teisingo atsako į alkoholio tragediją išdava. Patys savaime esame bejėgiai. Alkoholikas irgi turi pripažinti tai. Romiečiams 7:15-25 turi būti pastoviai cituojama alkoholikui. Ten yra žodžiais nupaišoma kiekvieno alkoholio vidinė kova:

"Aš net neišmanau, ką darau, nes darau ne tai, ko noriu, bet tai, ko nekenčiu. Ir jei darau, ko nenoriu, tai pripažįstu, jog įstatymas geras. Tada jau nebe aš tai darau, bet manyje gyvenanti nuodėmė. Aš žinau, kad manyje, tai yra mano kūne, negyvena gėris. Mat gero trokšti sugebu, o padaryti – ne. Aš nedarau gėrio, kurio trokštu, o darau blogį, kurio nenoriu. O jeigu darau, ko nenoriu, tai nebe aš tai įvykdau, bet manyje gyvenanti nuodėmė. Taigi randu tokį įstatymą, kad, kai trokštu daryti gerą, prie manęs prilimpa bloga. Juk kaip vidinis žmogus aš žaviuosi Dievo įstatymu. Deja, savo kūno nariuose jaučiu kitą įstatymą, kovojantį su mano proto įstatymu. Jis paverčia mane belaisviu nuodėmės įstatymo, glūdinčio mano nariuose. Vargšas aš žmogus! Kas mane išvaduos iš šito mirtingo kūno! Bet dėkui Dievui – per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų!"

Kai norime daryti gera, blogis yra šalia mūsų. O, vargšai mes žmonės. Šie žodžiai nėra konkrečiai apie alkoholį, nors ir labai tinkantys šiam atvejui. Jie apskritai apibrėžia nuodėmę. Iš esmės mes visi esame suveržti alkoholio psichozės. Romiečiams 8 dalyje Paulius triumfuoja, dėkodamas Dievui. Mes turime išsigelbėjimo kelią per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų. Čia miglota Anoniminių Alkoholikų "aukštesnė jėga" yra tiksliai apibrėžta. Tik išdidumas trukdo mums visiems, ar būtume alkoholikai, ar jais besirūpinantys, pripažinti, kad būtina Tėvo ir Sūnaus pagalba. Mes linkę manyti, kad savo jėgomis išspręsimė šią problemą.

Nuolankumas yra gyvybiškai svarbus. Patys tragiškiausi atvejai tai tie, kai alkoholikai visiškai metė gerti keliems metams, o po to grįžo

prie gėrimo. Beveik kiekvienu atveju jie vėl pradėjo gerti dėl išdidumo ir atsisakymo pripažinti savo ribotumą. Iš tikrųjų, puikybė apima prieš žūtį (Pat.16:18). Mano asmeniniais pastebėjimais ypač didžiuojasi savo pasiekimais tie, kurie sugebėjo išbūti blaivūs na kad ir mėnesį. Tačiau ši puikybė veda prie to, kad jie pamiršta savo ribotumą, Dievo pagalbos būtinumą. Ir vėl jie pasineria į nuodėmę.

Dievo teismo metu paaiškės, kad iš dulkių sulipdytam žmogui buvo visiškai netinkama engti savo bičiulius (Ps.10:18). Mūsų savanaudiškoje prigimtyje labai trūksta pagarbos kitiems. Kuo giliau suvoksime savo pačių nereikšmingumą – esame tik kūrinys iš dulkių – tuo labiau suprasime, kad bet koks piktnaudžiavimas kitais yra netinkamas. Nebūtina laukti teismo dienos, kad suvoktume šitai – juk žinoma iš Biblijos pagrindų apie žmogaus mirtingumą ir sudėjimą. Sąsają tarp mūsų mirtingumo ir nuolankumo būsenos Paulius aprašo laiške Fil.3:21 kaip "mūsų vergingą kūną". Tikėjimas į mirtingumą turėtų nuramdyti mus.

Mūsų tikėjimas į Dievą kenčia nuo tikėjimo į humaniškumą. Labiau patikėsime daktaru, paslaugų darbuotoju, geru kaimynu, savimi... Dievą palikdami kaip paskutinį vilties šaltinį. "O, liaukitės kliautis žmogumi! Juk jis turi tik gyvybės alsavimą! Kuo gi jis nusipelnė pagarbos?" (Iz.2:22), lyginant su didžiu Izraelio Dievu? Jobo 27:9-10 sako (nors hebrajiškas tekstas yra gan miglotas), kad kiekvienas žmogus mirties patale šaukiasi Dievo. Žmogus, tikintis į mirtingumą, pragyvens teisuolišką gyvenimą besimelšdamas Tėvui, ir jo maldos bus lygiai taip pat prasmingos kaip ir paskutinė malda prieš mirštant. Mirtingumo suvokimas leis mums gyventi pamaldų gyvenimą, kur ryšys su Dievu bus nenutrūkstamas. Taigi, pražūtis ir mirtis leidžia pažvelgti į tikrą išmintį (Job.28:22). Alkoholikas ir jo šeima susiduria su šiais dalykais. Vienintelis kelias į priekį – atpažinti savo kaip žmonių silpnybes ir Tėvo bei Sūnaus didybę ir galingumą. Jie mylėjo mus labiau, nei mes bet kada suprasime.

Gilesnis Tyrimas

Tiesa: Biblinė Analizė

Visi ieškome ko nors, su kuo galėtume būti visiškai atviri ir pažeidžiami, kas suprastų mus su malone, meile, dora ir konfidencialumu. Kaskart kai galvojame radę tokį žmogų, o jis nuvilia mus, vis labiau užsidarome savyje. Tai ir apkalbų nuodėmė, pažadėto pasitikėjimo sulaužymas, išdavystė. Kaip bendruomenė turime skubiai pažvelgti į save ir paklausti, ar mūsų tarpusavio santykiai suartina su Dievu ir vienas su kitu, ar veda į užsidarymą savyje. Labai lengvai pasirenkame paviršutinišką lygį ir netikras draugystes – tai pasikartojančių neigiamų pergyvenimų rezultatas.

Kalbame saugiomis temomis, neatverdami širdies. Nesėkmėmis nesidalinama, žlugę viltys neišsklaidomos. Skausmas uždangstomas. Tiesą paaukojame vardan taikios ir malonios visuomeninės atmosferos. Tai veda mus į tylios nevilties ir vienišumo minioje gyvenimus. Tai patiria daugelis. Tačiau mes Kristuje turime "tiesą". Ir trokštame ja vadovautis. Ką tai reiškia?

Frazė "tiesa" Šventajame Rašte naudojama kaip apibendrinanti Dievišką gyvenimą. Tiesos sakymas, dorumas savęs ir Dievo atžvilgiu miniatiūroje vaizduoja tą gyvenimą, kurį numatė Dievas. Noriu tai pademonstruoti. Labai dažnai manoma, kad kadangi žinome ir tikime Biblijos teiginiais, tai mes kažkaip automatiškai "esame tiesoje". Žemiau esančios ištraukos aiškiai parodo, kad "tiesa" yra ne tiek intelektualus supratimas, kiek doras gyvenimo būdas. Jei kuris nors skirtingai supranta Biblinę interpretaciją, pvz., pranašystės klausimais, negu mes, tai nereiškia, kad jis "paliko tiesą". Tačiau jei mes pvz. meluojame, tai mes "palikome tiesą", nežiūrint į tai, kad teisingai suprantame Evangelijos principus:

- Nusidėjėliai nususuka nuo tiesos (2Tim.4:4, Tit.1:14). Jie netenka tiesos (1Tim.6:5). Dievas atskleidė tiesą, pasiuntė savo Sūnų gyventi tiesoje ir ją skleisti, bet nusidėjėliai atsisakė paklusti.
- Paulius naudoja graikišką veiksmažodį *alētheuō*. Tai būtų daiktavardžio "tiesa" veiksmažodinė forma. Jis skatina Efeziečius kalbėti tiesą su meile ir augti visais atžvilgiais Kristuje (Ef.4:15). Graikiško žodžio reikšmė pabrėžia, kad tiesa turėtų būti mūsų veiksmų, o ne tik kalbos kokybė. Paulius nori, kad jo naujakrikštai skelbtų ir gyventų tiesoje.
- Paulius kviečia Korintiečius švęsti šventes "su nerauginta tyros širdies ir tiesos duona", kurią priešpastato "blogybei ir nelabumui" (1Kor.5:8). Tiesai kontrastą sudaro blogis, o ne klaidingos Biblijos ištraukų interpretacijos.
- Ps.15:2 teisingi darbai sugretinami su tiesos kalbėjimu mūsų širdyse.
- Ps.69:14, 117:2 angliškame tekste naudojamas žodis "tiesa", minint Dievo malonę ir pagalbą. Būt "dorais" Biblijos prasme reiškia parodyti kitiems malonę ir padėti jiems.
- Jer.5:1 bet kuriam "ieškančiam teisybės" bus atleista – t.y. ieškokite atgailos ir atleidimo. Šia prasme taip apibrėžiama "tiesa". Tai ne tiems bus atleista, kurie siekia tik teisingo Biblijos ištraukų supratimo.
- Jer.9:2 "tiesa viešpatauja krašte", kai nemeluojame ir neapgaukinėjame savo brolių. Čia nekalbama apie vaidijimąsi su kitais dėl Švento Rašto interpretacijos.

Tikras Gyvenimas

“Tiesa” yra neabejotinai susijusi su Evangelija. Gyvybiškai svarbu, į ką mes tikime. Paulius gali kalbėti apie “Evangelijos tiesos žodį” (Kol.1:5) ir apie “Evangelijos tiesą” (Gal.2:5). Jis mini “tiesos žodį – savo išgelbėjimo Evangeliją” (Ef.1:13). Bibliškai teisinga kalbėti apie mūsų tikėjimą kaip apie “tiesą”. Bet neabejotinai tiesa yra būdas apibūdinti ar apibendrinti gyvenimo kelią, kurį mumyse turėtų apspręsti tiesos principai. Todėl naujas žmogus yra sutvertas pagal Dievo teisumą ir tiesos šventumą (Ef.4:24). Ne intelektualiu pasižadėjimu krikšto metu, bet neveidmainiška meile savo broliams paklūstame tiesai (1Pet.1:22). “Vykdomė tiesą” mylėdami savo brolius (1Jn.1:6). Jei tiesa mumyse, mes vaikščiojame joje (3Jn.3). Neturime nukrypti nuo Evangelijos tiesos (Gal.2:14). Principų, į kuriuos tikime, teisingumas turėtų pasireikšti dorame gyvenimo kelyje. Todėl Ef.4:17-21 sako, kad gyvendami tuščia, godų gyvenimą, mes nusizengiame tiesai, kuri yra Jėzuje. O 2Tes.2:12 moko mus, kad netikėjimas į tiesą yra neteisybės pamėgimas. Yra moralinis ryšys tarp bet kokio melo ir gyvenimo be tikėjimo. Taigi, atgaila yra tiesos pažinimas (2Tim.2:25). Žmogus gali išstudijuoti Dievo tiesos teoriją, bet niekada nepažinti jos (2Tim.3:7), t.y. atgailauti ir gyventi tiesos gyvenimą, būti permatomu prieš Dievą ir būti absoliučiai atviru su savimi.

Kristaus Tiesa

Jn.18:37 Jėzus, turėdamas omenyje Savo artėjančią mirtį, kalbėjo Pilotui apie Savo misiją šiame pasaulyje – liudyti tiesą. Kryžius tapo akivaizdžiu galutiniu tiesos liudytoju. Ten nebuvo pamokslaujama, o gyvenama pagal principus. Gal.3:1 demonstruoja Galatus, kurie sugebėjo nepaklusti tiesai, nors jiems akivaizdžiai buvo nupieštas nukryžiuotasis Kristus. Paulius traktavo nuolankumą tiesai kaip paklusimą kryžiaus pasekmėms. Gal.4:16 randame veiksmingą paralelę – esu jūsų priešas, nes kalbu jums tiesą... jūs esate Kristaus kryžiaus priešai. Kryžius ir tiesa sugretinami. Mes esame pašventinti tiesa (Jn.17:19); tačiau mūsų pašventinimas yra per išsivalymą Viešpaties kraujuje. Tas pats žodis vartojamas mūsų pašventinimui per tą kraują (Hbr.9:13, 10:29, 13:12). Galbūt dėl to Dan.8:11-12 aprašo altorių kaip “tiesą”. Jėzaus kryžius yra galutinė tiesa. Ten matome tikrąjį žmonijos veidą; ten matome tikrąjį nuodėmės rezultatą. Tačiau visų pirma, ten matome didingą tikrovę – mūsų prigimtį turėjęs Žmogus nugalėjo nuodėmę. Dėl Jo aukos mums gali būti atleista visų nuodėmių neteisybė. Galime turėti tikrą, konkrečią, aišką amžino gyvenimo viltį.

Kadangi Jėzus buvo be nuodėmės, Jis kalbėjo tik tiesą šiam pasauliui (Jn.8:47). Taip pat Jn.17:19 Jis sako, kad pašventina Save, tam kad “tiesa”, t.y. Jo tobulas gyvenimas ir mirtis galėtų

pašventinti mus. Taip Jis kalbėjo tiesą žmonėms. Laikydamiės Jėzaus mokslo, pažinsime tiesą (Jn.8:31-31) – ne tiek, kad sukrausime didesnę principinių žinių bagažą, bet kad mūsų gyvenimai atspindėtų mūsų žinias apie Jėzų, kuris yra "tiesa". Tiesa išlaisvina mus; Sūnus mus išvaduoja (Jn.8:32,36). Todėl Jėzaus titulas yra "tiesa". Vien tik akademinės žinios negali nieko išvaduoti iš nuodėmės. Bet kito Žmogaus buvimas, pavyzdys ir gyvenimo dvasia gali ir išvaduoti. Taigi, Jn.14:6 kelias, tiesa ir gyvenimas yra paraleliai – tiesa yra gyvenimo kelias; "tiesa yra Jėzuje" (Ef.4:21). Gyvybę teikiančios dvasios įstatymas Kristuje išvaduoja mus iš nuodėmės (Rom.8:2), Bet Gal.5:1 paprasčiausiai sako, kad "Kristus" mus išvadavo (ta pati graikiška frazė) iš nuodėmės. Žmogus Jėzus Kristus yra Jo "gyvenimo dvasia"; žmogus ir Jo gyvenimo būdas tobulai sutapo. Jie visada buvo tobulai suderinti, nes Jame žodis tapo kūnu. Netgi Jo asmenybėje buvo "tiesa" – būtyje Jo asmenybė tobulai gyveno pagal Deivo Tiesos principus.

Pokalbiai Su Savimi

Ką visa tai gali reikšti praktiškai? Mes visi kalbamės su savimi. Mumyse yra pastovus pokalbių su savimi srautas, nežiūrint ar mes tyliai ištariame žodžius sau ar ne. Kai kurių žmonių pokalbių srautas diena iš dienos, savaitė iš savaitės, mėnesis iš mėnesio, metai iš metų juodina jų asmeninę vertę. Kiti pilni piktų minčių ir fantazijų, nukreiptų prieš jų įsivaizduojamą kitų blogį. Dar kiti pripildyti minčių apie visišką tuštybę, puikybę, geidulius, įvairias fantazijas... galų gale visa tai įtakoja mūsų žodžius, veiksmus ir ambicijas. Širdies turtingumas verčia lūpas kalbėti. Taigi, "saugok savo širdį, nes iš jos teka gyvenimo šaltiniai" (Pat.4:23). Štai dėl to mums liepta kalbėti tiesą savo širdyse. Dovydas be jokios abejonės turi omenyje pokalbius su savimi. Pastarieji linkę būti melagingais, pilnais fantazijų. Būkite atsargūs, kaip kalbatės su savimi. Įsitikinkite, kad visa, ką sau sakote, net jei tai ne apie dvasinius dalykus, bent jau būtų dora. Čia prasideda ir baigiasi didžioji tiesos tema. Idealiu atveju mūsų pokalbiai su savimi turėtų būti apie Jėzų, Tėvą, Jo Karalystę. Apie bet ką, kas teisinga, dora, nuoširdu... Tačiau mūsų pokalbiai su savimi yra glaudžiai susiję su tuo, ką Šventas Raštas pavadintų velniu – pastovus neteisingų pasiūlymų ir bedvasių perspektyvų šaltinis, kunkuliuojantis viduje. Biblijos velnias yra "melo tėvas" (Jn.8:44). Atrodo, kad netiesa prasideda mūsų pačių pokalbiuose su savimi. Pridurčiau nuo savęs, kad net galėčiau apibūdinti velnią kaip mūsų pačių kalbėjimąsi su savimi. Jis palyginamas su pavojingu riaumojančiu liūtu, klastinga gyvate. Ir tai yra kiekviename iš mūsų. Gyvybiškai svarbu kontroliuoti šiuos pokalbius. Biblija pataria būti teisingais, nes teisingumo stoka yra visų nuodėmių esmė. Tikintieji dažniausiai nusideda ne tiesiogiai maištaudami, bet greičiau per sudėtingą savęs pateisinimo procesą,

kurį vėliau atpažįstame kaip paprasčiausią pokalbių su savimi sofistika. Štai kodėl teisingumas yra dvasinio gyvenimo santrauka. Neigti, kad esame neteisingi, reiškia neigti, kad bent kartą nusidėjome. Visi turime šią problemą. Štai kodėl Jėzaus pareiškimas, kad Jis yra "tiesa", buvo tolygus pasakymui, kad Jis yra be nuodėmės. Tik šitaip Jis gali būti keliu į amžinąjį gyvenimą.

3.3 Atgaila

Šioje srityje tikintysis vėlgi turi daugiau pranašumų prieš netikintį. George Best autobiografijoje "Geri, blogi ir pilni burbulų" aprašo savo kovą su alkoholiu, labai dažnai akcentuodamas, kad nežiūrint į turtus ir garbę, o galbūt būtent dėl jų, jis neturėjo tikro akstino atsisakyti butelio. Šitokia motyvacijos stoka daugeliui alkoholikų yra didžiausias stabdis. Praeitų išgertuvių pasekmių baimė gali būti akstinu kai kuriems alkoholikams, bet vėlgi tik trumpam laikui. Mūsų motyvacija nėra vien tik savanaudiška, kai trokštame laimingesnio šeimyninio ar materialinio gyvenimo, mes esame atsakingi prieš Dievą. Suprantame, kad alkoholizmas yra nuodėmė. Tai ne Dievo noras. Tai gali būti fizinė ir psichologinė liga, pilnai suprantama, kad dėl jos žmogus eina būtent tokiu gyvenimo keliu... bet vis tiek tai yra nuodėmė. Mes mylime Dievą; nes Jis myli mus, myli ir mylėjo tokia meile, kurios niekada nesuprasime iki galo, mylės net ateinančios amžinybės metu. Tai laukia mūsų. Todėl norime gyventi, kaip Jis numatė. Norime gyventi Karalystės gyvenimu tiesiog dabar. Nuoširdžiai siekiame būti panašiais į Tą, kuris mylėjo mus iki galo, kuris paaukojo Savo gyvenimą už mus – Jo draugus. Tikinčiam alkoholikui tai reikėtų, kad jis privalo mesti gerti. Norime būti panašiais į Jį, gyventi ir suprasti, kaip Jis tai darė ir daro.

Girtuokliai nepaveldės Karalystės, taip sako 1Kor.6:10 ir Gal.5:21. Ar tai reiškia, kad kiekvienas mesti gerti nesugebantis alkoholikas nebus ten? Ne, nereiškia. Tada koku pagrindu jie ten bus? Dėl jų atgailos. Jų dvasinė būseną priverčia juos nusisukti nuo praeities. Lengva rodyti pirštu į alkoholiką. Jų nuodėmė atvira, ji eina priešais juos į teismą. Tačiau mes visi nuolat nusidedame. Nusidedame, atgailaujame ir vėl darome tą patį. Mus apima neviltis. Nekenčiame nuodėmės. Mes kabinamės į Pauliaus žodžius Romiečiams 7:15-25, jie mus paguodžia, nes tai apie mus. Tačiau Romiečiams 8 skaitome apie naujo gyvenimo dvasią Jėzuje, kuri išlaisvino mus nuo neabejotinai neišvengiamo nuodėmės įstatymo mūmuse. Dar labiau stebimės savo pasikartojančiomis nesėkmėmis. Kabinamės į malonę ir į visiškai nuoširdžią daromos nuodėmės neapykantą bei karštą norą ją nugalėti. Su džiaugsmu laukiame išsigelbėjimo Karalystėje. Pamažu mums pasiseka keistis. Štai ko kaip mažiausio minimumo Dievas prašo iš alkoholiko brolio ar sesers. Gyvenantys su

alkoholikais turi tokią pačią tendenciją kaip ir mes – atsigriebti ant kitų žmonių viešesnių nuodėmių, sumažinant savo ne tokių atvirų, bet vis vien nuolatinių nuodėmių reikšmę. Išanalizuokite savo polinkį į veidmainystę, užrašykite ant popieriaus ir panagrinėkite savo nuolatines nuodėmes. Turite suprasti, kad jūsų šeimos alkohikas yra labai jautrus bet kokiai veidmainystei jūmyse. Norite mylėti juos Biblijos meile, kuri veda į gerą. Veidmainiškas pasmerkimas nepadės. Parodykite alkohikui, kad girtuoklystė stovi šalia tokių nuodėmių kaip ištvirkavimas, priešiškusumas, nesantaika, pavyduliavimas, susiskaldymai, apsirijimai. Šiuos nuodėmes nepaveldės Karalystės (Gal.5:19-21). Ir kad jūs taip pat kartais nesutariate, pykstate, nuolaidžiaujate savo silpnybėms, pavyduliaujate, stabmeldžiaujate, esate godūs ir pan. Geriausiai pripažinti tai iš anksto, nes alkohikai yra žinomi kaip ypač įžvalgiai kritiškai aplink jų esančių atžvilgiu.

Skirtumas tarp alkoholizmo ir atsitiktinio išgėrinėjimo yra tas, kad pirmasis yra nuodėmingas gyvenimo būdas, pastoviai pasikartojantis kaip gyvenimo dalis. Bet jūs (kaip ir daugelis kitų brolijoje) taip pat nuodėmiaujate. Kuo dažniau tai atsitinka, tuo labiau veda į panašų nuodėmingą gyvenimo būdą. Čia Viešpats panaudoja gyvenimą su alkoholiku tikro nuolankumo ir saviziškos įkvėpimui žmonėse aplink jį. Alkoholizmo nuodėmingumas yra ne tik tame, kad mes ryjame chemikalus (etilo alkoholi) Biblijos pasmerktais kiekiais. Neteisinga yra tai, kad mes meluojame, skaudiname save ir kitus, žalojame kūną savanaudišku įpročiu, iškraipome Dievo pavidalą, nesugebame net stengtis būti vertais Dievo pastangų mums, stokojuame meilės sau ir kaimynui. Visos paminėtos nuodėmės pastoviai kartojasi daugelio "Brolių Kristuje" gyvenimuose. Tai nepateisina alkoholizmo, bet alkohikas turi apie tai žinoti. Neturime užsipulti alkoholiko. Visi mes kovojame su nuodėme. Nei vienas nėra per toli nuo Dievo, kad jam nebūtų galima padėti. Tai kas kart turi būti pabrėžiama. Viešpats Jėzus džiaugėsi galėdamas bendrauti su Palestinos visuomenės padugnėmis pirmame amžiuje.

Vienintelis Teisėjas

Neturėtume būti alkoholiko teisėjais, laukiančiais jų bausmės. Mūsų motyvu turėtų būti meilė. Turime siekti įkvėpti alkohiką gyvenimui pilnam meilės. Juk pagrinde alkoholizmo problema yra ne tame, kad jie laužo įsakymus, bet kad jiems trūksta meilės. Kai Viešpačiui atvedama moteris, sugauta svetimaujant, Jis nukreipia dėmesį į ją smerkainčius, jog jie irgi nuodėmingi. Leidžia jiems suprasti, kad jie neturi teisės nuteisti šią moterį. Pastarieji pasitraukia šalin. Tada Viešpats liepia jai daugiau nenusidėti (Jn.8:3-11). Jis tikriausiai taip pasielgė vien tik jos, o ne fariziejų naudai. Galbūt Jis pajuto jos

gilius neteisybės, nesąžiningumo ir kitų veidmainiškumo supratimo jausmus. Tikriausiai ji permiegojo su kiekvienu iš ją kaltinančių, ar ji bent jau žinojo apie jų moralines nesėkmes. Viešpats nenorėjo, kad tai trukdytų jos asmeninei atgailai. Kita šio įvykio ypatybė – tik Viešpats turi teisę pasmerkti. Jam nereikėjo nieko aiškinti. Akivaizdi Jo tobulybė pripažino moterį kalta dėl jos nuodėmės. Jei alkoholiko šeima pradės ją teisti, jie rizikuoja susilaukti aktyvaus alkoholiko pasipriešinimo jų veidmainiškumui. Patardami alkoholikui turime būti atviri apie nuosavas rimtas nesėkmes. Turime kreiptis pagalbos su malda į Anoniminių Alkoholikų taip vadinamą „aukštesnę jėgą“ – mums žinomą kaip neturintį lygių tobulo žmogaus Jėzaus pavyzdį. Viešpats kalbėjo, kad moteris gali būti pasmerkta to, kuris yra be nuodėmės jų tarpe. Omenyje Jis aiškiai turėjo Save, vienintelį be nuodėmės. Jis prašė palikti Jam teisę ją nuteisti pasmerkimo prasme. Jėzus nepasmerkė moters. Jis atleido jai ir paskatino daugiau nenusidėti.

Atgaila Praktiškai

Sutinku, kad atgailą reikia išreikšti žodžiais – ji turi būti „išpažinta“ (1Jn.1:9). Tai reiškia žodžiu ar raštu paruoštą pareiškimą. Tai panašu į meldimąsi ar Biblijos skaitymą balsu – leidžia mūsų protui lėčiau galvoti. Turime suvokti visus savo nuodėmės aspektus. Turime pripažinti nuodėmę, kad ir kokia bjauri ji bebūtų. Norintis mesti gerti alkoholikas būdamas blaivus turėtų prisėsti ir sudaryti sąrašą žmonių, prieš kuriuos jis ar ji nusidėjo, ir visus būdus ir progas, kuriuos jis ar ji gali prisiminti, kai alkoholis atvedė juos į nuodėmę. Artimieji galėtų padėti, šokiruodami juos apie save sudarytais sąrašais. Ypač būtina, kad alkoholikas popieriaus lapo viršuje didelėmis raidėmis parašytų: „Aš esu melagis“. Tai lemiamą jų išgyjimui.

Patikėti, kad mums atleista, yra didžiausias iššūkis bet kurio iš mūsų tikėjimui. Ypač tai sunku tikinčiam alkoholikui, kurio tikėjimas ir taip silpnas. Su alkoholiku turėtų būti aptarti šie klausimai – nuoširdaus atleidimo galimumas (Lk.7:42), visiškas Dievo malonės tyrumas ir pilnumas (Ef.2:8-9). Gal pabandykite išaiškinti jiems nepaprastą Rom.8 logiką – jei Dievas pateisina mus, niekas negali mus apkaltinti niekuo. Jei šitiek buvo pasiekta Viešpaties mirtimi, kiek daugiau pasiekta Jo prisikėlimu ir nauju gyvenimu, kurį Jis nori dalintis su mumis? Jei Dievas nepagalvėjo net Savo Sūnaus, kiek daugiau visko pasiruošęs Jis mums duoti? Kur buvo apstu nuodėmės, ten dar apstesne tapo malonė, Dievas dar labiau pašlovintas (Rom.5:20). Jis paverčia Achoro slėnį, gėdingą Izraelio nuosmukio simbolį, į vilties duris, kur vieną dieną Izraelis dainuos kaip tais laikais, kai išėjo iš Egipto (Oz.2:16-17). Pažadas apvalyti mus nuo visų nedorybių yra realus ir reikšmingas (1Jn.1:9).

Atgaila įkvepiama draugijos. Praktikoje įkvepia kitų pavyzdys. Ir nesvarbu, ar aiškiai suvokiame problemas, atsiradusias tarp mūsų ir Dievo. Yra daug "Brolių Kristuje", kurie kovojo ir laimėjo prieš alkoholizmą, daug šeimų, galinčių paliudyti tokiu būdu, kuris būtų naudingas besistengiančiam susivaldyti žmogui. Yra gausybė kitų vis bekovojančių. Galite susisiekti su tokiais, nusiųsdami elektroninę žinutę adresu christadelphianalcoholics@carelinks.net. Užtikriname jūsų visiškai absoliutų konfidencialumą. Anoniminiai alkoholikai moko, kad susisiekimas su išorine jėga yra per susitikimą su kitais, kovojančiais tą pačią kovą, ir pasisemiant jėgų iš jų. Kai kuriems tai padeda. Tačiau pagalvokite apie galingesnę jėgą, kurios turėtume pasisemti iš Jėzaus kūno! Reikalingas prasmingas bičiuliavimasis su alkoholiku. Pastebėkite, kad Viešpats bičiuliavosi su nusidėjėliais, norėdamas atvesti juos pas Save. Priešingai negu mūsų tikėtasi, jie negalvojo, kad jei Jėzus buvo pasiruošęs dalintis draugija su jais, reiškia, jog jie buvo geriečiai Jo knygoje. Jo malonė ir atkaklus, įkyrus asmeninio šventumo ir maloningo šališkumo efektas įkvėpė juos pasikeitimui. Liūdna, kad daug krikščioniškų grupių buvo užkrėstos "asociacinės kaltės" kompleksu. Kas reiškia, jog neturime bendrauti su alkoholiku, nes būsime užteršti. Tai nėra Viešpaties elgesio su mumis modelis. Sužeistas žmogus, kurį išgelbsti Samarietis, labai panašus į mus – persmelktas nuodėmės ir paliktas leisgyvis ir pusnuogis gatvėje. Ten gulinčio žmogaus paveikslas labai primena alkoholiką, apnuogintą ir apiplėštą socialinio gėrimo, alkoholio reklamos ir pan. Visgi Samarietis (= Jėzus) palydėjo jį iki viešbučio ir susitarė dėl rūpinimosi juo, kol Pats sugrįš. Viešbutis yra brolija. Ten mes randame dvasinį pastiprinimą ir mūsų būsenos gydymą. Taip bus iki kol Viešpats nesugrįš.

Kiekvienas kūno narys, nesvarbu alkoholikas jis ar ne, prisideda prie bendros kūno stiprybės ir sveikatos. Nei vienas narys negali pasakyti, kad jam nereikalingi kiti. Kūnas "auga ir patį save stato meilėje". Jį sustiprina savaip veikiantys kiti nariai (Ef.4:16). Dėl to yra išorinė stiprybė ir jėga Kristaus kūne. Tragiška, kad daugelis alkoholikų ir jais besirūpinantys mato tikinčiųjų kūną kaip esantį nesuprantančio teisėjo, gėdintojo ir pan. vaidmenyje. Bet galų gale Šventas Raštas yra teisingas – iš tikrųjų stiprybė ir jėga Kristaus kūne yra prieinama. Būtent ten, jei garantuojamas visiškas konfidencialumas, galima pasisemti nepaprastos stiprybės, dalinantis su kitais kūno nariais su alkoholiu susijusias problemas. Ko mums visiems reikia, tai išsiaiškinti apie liežuvavimo ir teisėjavimo nuodėmes. Šios dvi "Brolių Kristuje" kolektyvinės nuodėmės trukdo būti gėrio jėga, pavyzdžiui nūdienos kartoje, kuriuo taip lengvai galėtume būti.

3.4 Naujas Gyvenimas

Paulius kelis kartus pabrėžia, kad krikšto metu mes pakeitėme šeiminkus. Kažkada buvome pasimetę ir beviltiškai įpinti nuodėmės pasaulyje. Dabar esame išlaisvinti Kristuje. Tačiau praktikoje mes vis tiek linkę gyventi seną gyvenimą, nežiūrint į tai, kad dabar tarnaujame naujam šeiminkui. Jis charakterizuoja seną gyvenimą ir ragina savo naujakrikštus liautis gyventi lyg jie vis dar būtų ten, abejojančiame ir prarastame pasaulyje. Toliau pateikiami keli pavyzdžiai:

- Galatai turėjo būti įspėti, kad jie gyventų Dvasia, kad jiems vadovautų Dvasia, tik tada jų gyvenimo vaisiai bus dvasios vaisiai, o ne kūno geismai (Gal.5:16-25). Pauliaus nuomone, kūniškai gyvenome prieš krikštą; dvasiškai – po jo. Tačiau Galatai, nors ir pakeitė šeiminkus, bet vis dar gyveno kūniškai.
- Krikšto metu Efeziečiai atsižadėjo ankstesnio senojo žmogaus gyvenimo būdo ir apsiliko nauju žmogumi (Ef.4:22-23 = Rom.6:6). Būtent todėl jie turėjo atsižadėti senojo žmogaus darbų – rūstavimo, melo ir pan. (Ef.4:25-28).
- Tai iš tikrųjų visa Romiečiams 6 skyriaus esmė. Tai klasiškas krikšto skyrius. Jis nėra parašytas netikintiesiems, aiškinant jiems apie krikštą. Paulius rašo silpniems, pasikrikštijusiems tikintiesiems, liepdamas atsisakyti seno gyvenimo būdo, nes po krikšto jie tarnauja naujam šeiminkui.
- Prieš krikštą buvome tamsoje, "o dabar esate šviesos vaikai... visokeriopu gerumu, teisumu ir tiesa" (Ef.5:8-9).
- Kolosiečiai vis tiek turėjo "numarinti", kas juose buvo žemiška, pvz., ištvirkavimą, nors jie tai jau padarė pasikrikštydami (Kol.3:5 = Rom.6:6). Tačiau jie apibūdinami, kaip kadaise gyvenę tarp tų dalykų, bet dabar nebedarą jų (Kol.3:7). Bet gi jie be abejonės visa tai darė. Vėlgi Paulius sako, kad Dievo akyse jie nebegyvena žemiškai, todėl ir tikrovėje jie neturėtų elgtis po senovei.
- Titas turėjo aiškinti Kretos broliams, kad jei jie buvo nuplauti ir atnaujinti per krikštą, dėl to jie neturėtų apkalbinėti kitų, nes visa tai turi pasilikti *praeityje* (Tit.3:2-6). Bet netgi po krikšto jie *vis dar* elgėsi taip pat! Vėlgi jų prašoma atsiminti krikšto reikšmę ir gyventi Dievo numatytą gyvenimą.
- Įspėjęs, kad neteisieji ištvirkėliai ir girtuokliai nepapuls į Dievo Karalystę, Paulius tęsia: "Kai kurie buvote tokie, bet dabar esate nuplauti, pašventinti, išteisinti Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia" (1Kor.6:11). Užuominos apie nuplovimą, vardą, Jėzų, Dvasią, Dievą... neišvengiamai primena mūsų krikštą į Jėzaus Kristaus Vardą. Kadangi jie buvo išteisinti ir jų nuodėmės nuplautos dėka krikšto į Kristų, jie turėtų:
 - a) pripažinti, kad jų kūnai – tai Šventosios Dvasios šventovės ir dėl to turėtų šlovinti Dievą dvasia ir kūnu,

- b) suprasti, kad jie nepriklauso sau ir negali gyventi savo gyvenimų kaip jie nori,
- c) elgtis, lyg jie iš tikrųjų būtų sujungti su Kristumi,
- d) leisti Kristaus prisikėlimo ir naujo gyvenimo jėgai veikti juose.

Visiškai aišku, kad Korintiečiai tęsė ištvirkavimus ir girtuoklystes. Tačiau Paulius sako, kad jie tokie buvo anksčiau. Akivaizdu, kad jis turi omenyje jų permainą. Korintiečiai turėtų pasikeisti praktikoje. Paulius rausiasi giliau, jis gvildena nuodėmės savęs pateisinimo psichologiją. Jie sakė, kad "Valgis yra pilvui ir pilvas – valgiui" (1Kor.6:13). Kitaip tariant, mes turime elementarius žmogiškus troškimus, ir yra keliai jiems pateisinti. Paulius atsako, kad jei mes Kristuje, tai mes pasižadėjome numarinti šiuos troškimus. Jei jie mus valdo, jie – gyvi. Krikšto metu mums užskaityta jų mirtis, ir mes siekiame gyventi naują gyvenimą, įgalinti Viešpaties prisikėlimo, priklausantys Jo kūnui. Paguoda ir iššūkis alkoholikams "Broliams Kristuje" šiandien – jūs nuplauti, pašventinti, išteisinti, laikomi teisiais. Atsiminkite savo krikštą. Tai atsitiko tada. Dabar pabandykite gyventi tokį gyvenimą. Elgkitės ar bent jau pasistenkite elgtis, kaip Dievas nori matyti jus besielgiančius. Alkoholikas turi prisiminti, kaip ir kadaise Romiečiai, grandiozinę jų krikšto svarbą. Dėl to jie atsakingi, o tuo pačiu turi milžiniškas, beribes galimybes. Priminkite jiems tai. Namuose palikite keletą nuotraukų ar užuominų iš jų ankstyvų dienų Viešpatyje. Kalbėkite apie tai...

Galvosena yra Dievo vaisius. Ji gali padėti mums nutiesti kelią į tikrą pergalę prieš alkoholį. Tiesioginė akistata su mūsų didžiausiomis baimėmis, pvz., kad alkoholikas niekada nesiliaus gėręs, kartais gali sąlygoti priešingą reakciją mumyse. Akistata sustiprina mūsų baimę. Jei kitas brolis ar sesuo pradės tiesiogiai aptarinėti problemą su alkoholiku, pastarasis greičiausiai pasigers tuoj pat po šio pokalbio. Pripažinus problemą ir išvedus auką iš neigimo fazės nebūtų išmintinga skubėti. Gyvenantys su alkoholiku turi paruošti dirvą, paskatindami auką samoningai išsiugdyti keletą žemiau esančių dvasinių charakteristikų.

Teigiamas Mąstymas

Alkoholikas ir jo/jos šeima lengvai patenka į kovoti-arba-pasiduoti sindromo nagus. Atrodo, kad nugalėti problemą per sunku. Lieka vienintelė išeitis – vengti jos. Tikėjimas į Dievo tiesą, kad it koks svyruojantis jis bebūtų, leidžia mums mąstyti bent kiek pozityviai. Filipiečiams 4:8 Biblija aiškiai pabrėžia: "Pagaliau, broliai, mąstykite apie tai, kas teisinga, garbinga, teisu, tyra, mylėtina, giriama, apie visa, kas dorybinga ir šlovinga". Pabandykite teigiamai kalbėti apie dalykus, nesusijusius su alkoholio problema; įsijunkite į Viešpaties

darbą, į tokias sritis, kurios padės jums nugalėti suprantamą aplink jus esančio alkoholio problemos maniją.

Emocijų Ir Veiksmų Kontrolė

“Kaip atviras miestas be apsaugos yra žmogus, kuriam trūksta savitvardos” (Pat.25:28). Ši žmogų bus lengva pažeisti, jį dažnai valdys negatyvios emocijos. Galatams 5:19-21 aprašytos pasekmės – lydinčiomis problemomis gali būti ištvirkavimas, netyrumas, piktumai, nesantaika, pavyduliavimas, nesutarimai, egoistiški siekiai, girtavimai. Norėdamas kontroliuoti emocijas, alkoholikas vėlgi turi išmokti atpažinti ir pastebėti jas – asmeninės emocijos atbunka po ilgų metų alkoholio manijos. Alkoholikas praranda ryšį su savimi. Aptarkite su alkoholiku jo jausmus. Jūs išgirsite paprastus atsakymus kaip “Man ne kas”, tačiau gilesnio paaiškinimo nesulauksite, jie tiesiog nesugeba paaiškinti. Būkite kantrūs, tai galų gale padės jiems apibūdinti savo jausmus konkrečiau.

Sutelkite Dėmesį Į Jėzų

Dėmesio sutelkimas į Jėzų reikalingas mums visiems. “Būkite tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus” (Fil.2:5). “Aš visa galiu tame, kuris mane stiprina” (Fil.4:13). Gyvenimo Kristuje esmė – naujų įpročių formavimas. “Dievas juk davė mums ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir savitvardos dvasią” (2Tim.1:7).

Artumas Su Kitais

Pagrindė alkoholikai yra vieniši žmonės. Mok.4:10 sako, “...Vargas vienišam žmogui! Juk kai jis suklumpa, nėra kam jį pakelti”. XVIII a. poetas John Donne išreiškė panašią mintį: “Nei vienas žmogus nėra sala”. Draugystė, prasminga draugystė su kitais yra numatyta Tėvo. Tai Jo kelias mums. Dievas sukūrė mus taip, kad mums reikalingi kiti žmonės. “*Negera žmogui būti vienam*” (Pr.2:18). Gali būti taip, kad palaikančios šeimos ir draugų neužtenka užpildyti alkoholiko reikmėms. Negali būti abejonių, kad nuodėmių išpažinimas vieni kitiems turi didžiulę terapeutinę reikšmę (Jok.5:16). Vertė gali sumenkėti, jei bendruomenė pasiduoda apkalboms ir nepatiklumui. Ne tik Biblija patvirtina reikalingumą vieni kitiems: “Kas atsitinka, jei mes neturime artimų draugų? Moksliniai tyrimai, susikaupę nuo 1970 metų vidurio įrodo, kad pakankamas socialinių santykių kiekis ir kokybė reikalingi esminei protinei ir fizinei gerovei”⁽¹⁰⁾. Kartais alkoholiko šeimai sunku susitaikyti su mintimi, kad jis ar ji gali jaustis vienišais – juk parama suteikiama šeimos sąskaita, jie “visada ten” sutvarkyti nemalonumams. Alkoholiko reikmių pripažinimas jokių būdu nereiškia, kad jums nepasisekė; tiesiog jūs tikroviškai suprantate jo

reikmes. Jei alkoholikas perkels dėmesį nuo savęs ant kitų, jis galės atsiriboti nuo egocentriškumo, kas ir yra alkoholizmo sudedamoji dalis. Geriausiai draugais galėtų būti broliai ir seserys, kovoję ir nugalėję panašiam mūšyje. 2Kor.1:6 sako, kad jei mes kenčiame, tai kitų, kurie turi panašių problemų, paguodai. Taip pat turėtų būti suformuoti stiprūs ryšiai tarp kenčiančių šeimų. Tai įmanoma, jei būsimė atviri vienas su kitu. Šiam procesui sukliudys apkalbų skleidimas brolijos tarpe.

Elgesio formos paremia ir sustiprina viena kitą. Jei tik pasisektų atvesti alkoholiką į viršun vedančią spiralę, pergalė garantuota. Nors vienas netikslus poelgis su alkoholiu, ir jis lengvai nuslys žemyn vedančia spirale, kur kas lengviau, nei pakliūs į aukštyn vedančią. Kartu turės eiti ir tie, kurie nėra alkoholikai. Negali būti nė kalbos apie kūno geidulių tenkinimą (Rom.13:14) – alkoholikas turi vengti žmonių ar vietų, kurios vėl sukeltų jo troškimą išgerti. Vienas tyrimas išaiškino, kad "yra tiesioginis ryšys tarp mirtingumo nuo su alkoholiu susijusių ligų ir įstatymo liberalumo, kuris leidžia prekiauti alkoholiu... svaigiųjų gėrimų buvimas padidina alkoholizmo atvejų kiekį tirtame rajone" ⁽¹¹⁾. Alkoholio neprieinamumas padidina šansus nugalėti alkoholizmą ar jo recidyvą. Mes kovojame dvasinį karą, mūšį už protą, kuriame Dievo žodis, paslėptas mūsų širdyse, sustiprina mus prieš nuodėmę (Ps.119:11).

4. Po Pergalės

Kai ir kada jūsų brangieji meta gerti, nereiškia jūsų problemų pabaigos. Apsvarstykite keistą, bet statistiškai akivaizdų fenomeną. Ganėtinais didelis skaičius vedusiųjų priima atgal į šeimą buvusį alkoholiką partnerį, kuris ar kuri metė gerti. Bet jų antrosios pusės... palieka jau dabar blaivų partnerį ir išteka/veda... kitą alkoholiką. Kodėl ir kaip tai gali atsitikti? Alkoholizmo ligos metu blaivi pusė (ypač moteris) visiškai perima valdžią į savo rankas. Jie turi priimti sprendimus, visiškai nesitardami su alkoholiku. Jie geriau žino. Jie užima ypatingą valdančią poziciją tarpusavio santykiuose. Kai išgyjama nuo alkoholizmo, šeimos nariai turi grįžti į normalias vėžias, kokiose jie buvo prieš tai – ryšiai tarp lygiaverčių, be manipuliavimo, pranašumo, kito žeminimo. O tai iš tikrųjų yra labai sunku. Turime gerai apgalvoti, kas gali atsitikti atleidus alkoholikui. Tai iš tikrųjų sunku, netgi labai sunku. Vėlgi draugystė su kitais, patyrusiais panašius išgyvenimus, labai padėtų.

Prisiminkime alegorinį pasakojimą apie vyresnįjį brolių. Galbūt tai buvo pagrindinė pasakojimo mintis. Vyresnysis brolis paprasčiausiai pavydėjo ir gailėjosi savęs. Jis jautėsi, lyg jo ištikimo paklusnumo metai buvo visiškai užmiršti vien dėl to, kad palaidūnas sugrįžo. Jis nieko neatleido – tik skleidė paskalas, kaip švaistūnas išleido tėvo

palikimą su paleistuvėmis. Brolio praeities nuodėmės nedavė jam ramybės net po to, kai pastarasis taip aiškiai pasikeitė. Rezultatas buvo tragiškas – jis nebenorėjo būti dalimi Tėvo draugijos. Viskas tik dėl to, kad jis *pilnai* neatleido.

5. Išvados

Pabaigoje iškyla klausimas visiems, kurie susiję su alkoholizmo tragedija: Kodėl aš? Kodėl aš alkoholikas... kodėl mano likimas – gyventi su alkoholiku? Šie klausimai lieka neatsakyti daugelio netikinčiųjų galvose. Jie atmeta Dievo egzistavimo galimybę, nežino, kad Jis turi rimtą, galingą planą, kurio pagalba parodo Save mummyse, kad visi mūsų gyvenimo aspektai yra tvarkomi, siekiant įgyvendinti šį planą. Esu įsitikinęs, kad teisingas Dievas nebandys nei vieno iš Savo vaikų daugiau nei kitų. Visi mes turime nešti kryžių. Nesvarbu, kiek kartų suklupsime ir pargriūsime, nešdami jį – net su mūsų Viešpačiu taip atsitiko Jo paskutinėje kelionėje į Golgotą – mus turi valdyti kryžių nešančio pasekėjo įvaizdis. Viešpaties duotas kiekvienam iš mūsų kelias, takas, takelis skirsis. Vieniems tai bus alkoholis, kitiems – gyvenimas su neištikimybe santuokoje, narkotikais, fizine ar protine negalia. Sąrašą galėtume tęsti, jei tik būtų įmanoma suregistruoti kiekvieno iš Dievo vaikų asmenines kovas. Kiekvienas turime savo taką prie kryžiaus, prie įsivaizduojamo Kristaus, kuris mus neabejotinai pakvietė. Kartą keliaujant per snieguotus Latvijos laukus mano draugas Steve Johnson apgaubtas įvykių paslaptینگumo pasakė: "Tai procesas, o ne produktas". Arba kitas draugas John Stibbs mano asmeninės tragedijos Australijos provincijoje metu pastebėjo: "Tai kelionė, o ne tikslas". Galų gale svarbi jūsų reakcija, o ne faktas, kad šeimos narys metė gerti. Tai paruoš jus galutiniam tikslui – Karalystei. Ir tai vienintelis svarbus galutinis taškas, kad ir kaip sunku būtų tai suprasti mūsų gyvenimuose pasaulyje, kur akcentuojama asmeninė laimė čia ir dabar.

Jeremijas pamatė savo mylimus žmones, išsieikvojusius dėl jų pačių veikslių ir pažiūrų rezultatų. Jis suprato, kad jei ne Dievo malonė, jie visi būtų pražuvę. Mes taip pat turime būti dėkingi mylinčiam Tėvui, kad nesame alkoholikai. Jeremijas dėkojo Dievui: "Ištikimoji Viešpaties meilė niekada neišsenka, gailestingumo jam niekada nepristinga. Kas rytą jie nauji, didelė tavo ištikimybė! "Viešpats yra mano dalis, - sakau sau, - todėl į jį dėsiu viltis". Geras yra Viešpats tiems, kurie jo laukia, žmogui, kuris jo ieško" (Rd.3:22-25).

Priedas 1: Dvylika Žingsnių

1. Prisipažinome, kad buvome bejėgiai prieš alkoholį, kad mūsų gyvenimai tapo nebekontroliuojami.
2. Pradėjome tikėti, kad už mus galingesnė jėga gali sugrąžinti mums sveiką protą.
3. Priėmėme sprendimą perduoti savo valią ir gyvenimą Dievo, kaip mes jį supratome, rūpesčiui.
4. Nuodugniai ir be baimės ištyrėme savo moralinę asmenybę.
5. Prisipažinome Dievui, sau ir kitam žmogui, kokia iš tikrųjų buvo mūsų klaidų prigimtis.
6. Buvome visiškai pasiruošę, kad Dievas pašalintų visus šiuos charakterio defektus.
7. Nuolankiai paprašėme Jo pašalinti visus mūsų trūkumus.
8. Sudarėme sąrašą žmonių, kuriems pakenkėme, ir dabar norime pasitaisyti.
9. Kur tik įmanoma tiesiogiai pasitaisėme prieš tokius žmones, išskyrus jei tai pakenktų jiems ar kitiems.
10. Tęsėme savianalizę, ir kai suklysdavome, pripažindavome tai.
11. Maldos ir meditacijos pagalba ieškojome, kaip pagerinti mūsų sąmoningą kontaktą su Dievu, kaip mes Jį pažinome. Meldėmės, kad suprastume Jo norus mums, ir kad Jis padėtų tai įgyvendinti.
12. Šių dvylikos žingsnių pasekmė – mūsų dvasinė patirtis. Jos pagalba bandėme perduoti šią žinią alkoholikams, ir pritaikyti šiuos principus visuose savo reikaluose.

Priedas 2: Keletas "Brolių Kristuje" Šaltinių

Anoniminis bendravimas su kitais alkoholikais "Broliais Kristuje" ir jų šeimomis elektroninio pašto pagalba: info@carelinks.net

Rytų Europoje/pagalba rusakalbiams: a.k.90 , Riga 1007 LATVIJA
www.carelinks.net

"Brolių Kristuje" Pagalbos Grupė, Didžioji Britanija

Pagalbos Tinklas, Šiaurės Amerika

Queensland Pagalbos Tinklas, Australija

Pastabos

- (1) Caroline Knapp "Pustuštė stiklinė", The New York Times žurnalas (Gegužės 9, 1999), 19 p.
- (2) Jean Kinney, Gwen Leaton "Gniaužtų atleidimas: informacijos apie alkoholį vadovas" (St.Louis: Mosby, 1995), 21 p.

Ši knyga – neįkainojamas statistikos ir faktų, susijusių su alkoholiu, šaltinis.

- (3) Iš mano perskaitytų – tai labiausiai Biblija paremtas bandymas pateisinti visišką svaiginamųjų gėrimų neįvartojimą – Peter Masters "Ar krikščionys turėtų gerti? Faktai visiško susilaikymo naudai". Tačiau ir tai, mano nuomone, nesudeda taškų ant i. Pastaroji knyga palieka mums priimti asmeninį sprendimą. Taip pat ta tema yra bukletas paruoštas "Brolių Kristuje". Bro.Ted Farrar "Išgertuvės: kodėl "Broliai Kristuje" neturėtų gerti".
- (4) Jorge Valles "Gėrimas draugijoje ir alkoholizmas" (Teksaso Alkoholio ir Narkotikų Švietimo Taryba, 1965), 14 p.
- (5) Darryl Inaba, William Cohen "Fiziniai ir psichiniai psicho-aktyvių narkotikų poveikiai" (Ashland, OR:C.N.S., 1993), 135 p.
- (6) Roy Hatfield "Paslėpti alkoholikai bažnyčioje", Krikščionybė Šiandien, Rugpjūčio 18, 1981, 28 p.
- (7) Tai aptariama ir detalai užfiksuota Andre Bustanody "Vynuogių pyktis" (Grand Rapids: Baker, 1987).
- (8) Jean Kinney, Gwen Leaton "Gniaužtų atleidimas: informacijos apie alkoholį vadovas" (St.Louis: Mosby, 1995), 21 p.
- (9) Puikus ir jaudinantis pasakojimas apie "Brolio Kristuje" išsilaisvinimą iš alkoholio gniaužtų – Bro.Peter Bailyss "Piktnaudžiavimo vaistais ir alkoholiu pavojai". Išleido "Brolių Kristuje" Pagalbos Grupė.
- (10) Paul Martin "Gydantis protas", 1997, 157 p.
- (11) K.M.Magruder "Ryšys tarp mirtingumo nuo alkoholio ir legalių galimybių jį įsigyti", Alkoholio ir Vaistų Švietimas, 1976.